

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพนิกส์
ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาพะเยา เขต 1

เฉลิมขวัญ บุญเจริญ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
เมษายน 2560
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอน
ภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1

เฉลิมขวัญ บุญเจริญ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

เมษายน 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

อาจารย์ที่ปรึกษา และคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ได้พิจารณาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง “การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพลีทีกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1” เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยพะเยา

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เกาะวิวัฒนากุล)

อาจารย์ที่ปรึกษา

.....
(รองศาสตราจารย์พูนพงษ์ งามเกษม)

คณบดีคณะศิลปศาสตร์

เมษายน 2560

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เกาะวิวัฒน์นากุล อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตติมา กาวีระ ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำและข้อเสนอแนะต่างๆ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ปรับปรุง ด้วยความเอาใจใส่ เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้มีความถูกต้อง สมบูรณ์ ดร.บรรจง ไชยรินคำ ดร.เพ็ญภา คัล้ายสิงห์โต และนางเนาวรัตน์ กองตัน ที่ได้ตรวจแบบสอบถามและหาค่าความเที่ยงตรงของผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ ตลอดจนคณะอาจารย์คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยพะเยาทุกท่าน ที่ได้ให้ความรู้ในเรื่องการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองและเจ้าหน้าที่ผู้ประสานงานทุกท่านที่ได้ให้ความสะดวกในการทำงานจนประสบผลสำเร็จ ขอขอบพระคุณคณะครู ครูผู้สอนภาษาอังกฤษของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาพะเยา เขต 1 ทุกท่าน ที่คอยให้การสนับสนุน ให้คำแนะนำในการทำงานจนประสบผลสำเร็จ ขอขอบพระคุณ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา พะเยา เขต 1 ทุกท่าน ที่ได้เสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ให้แก่ผู้วิจัย ทำยสุดนี้ คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ บุพการีของผู้วิจัยและบูรพคณาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรม สั่งสอนให้ความรู้กับผู้วิจัยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

เฉลิมขวัญ บุญเจริญ

เรื่อง: การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1

ผู้ศึกษาค้นคว้า: เฉลิมขวัญ บุญเจริญ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง: ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), มหาวิทยาลัยพะเยา,
2560

อาจารย์ที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เกาะวิวัฒน์ากุล

คำสำคัญ: ปัจจัยที่มีอิทธิพล, การจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 ปัจจัยในการวิจัยครั้งนี้มีทั้งหมด 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้สอน ปัจจัยด้านผู้เรียนและปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุน กลุ่มประชากร ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ ระดับประถมศึกษา (ป.1-6) จำนวน 28 คน ที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 ใน 4 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอภูกามยาว อำเภอดอกคำใต้ และอำเภอแม่ใจ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์มากที่สุดคือ ปัจจัยด้านผู้สอน อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 รองลงมาได้แก่ด้านผู้เรียน อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์น้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73

Title: A STUDY OF INFLUENTIAL FACTORS ON TEACHING PHONICS OF PRIMARY ENGLISH TEACHER IN
PHAYAO PRIMARY EDUCATION SERVICE AREA OFFICE 1

Author: Chaloeikhwan Booncharoen, Independent Study: M.A., (English) University of Phayao, 2017

Advisor: Assistant Professor Dr.Sukanya Kaowiwattanakul

Keywords: Influential Factors, Teaching Phonics

ABSTRACT

The purpose of this study was to investigate influential factors on teaching phonics of primary English teacher in Phayao Primary Education Service Area Office 1. The factors included three aspects: teachers, students and teaching supports. The populations of this study were 28 of primary English teachers (Prathom 1 – Prathom 6) from 4 districts in Phayao Primary Education Service Area Office 1: Mueang District, Phukamyao District, Dokkhamtai District, and Maechai District. The instrument used for collecting data were questionnaires. The datas were statistically analyzed using mean score and standard deviation.

The results showed that in teaching phonics, the most influential factors was the teachers with the mean score of 4.47. The second most influential factors was students with the mean score of 3.56. The lowest influential factors was teaching supports with the mean score of 3.73.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ).....	7
ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา.....	33
การจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์.....	41
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสอนโฟนิกส์.....	50
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	58
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	61
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	61
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	61
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	63
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 บทสรุป.....	69
สรุปผลการวิจัย.....	70
อภิปรายผลการวิจัย.....	71
ข้อเสนอแนะ.....	72
บรรณานุกรม.....	73
ภาคผนวก.....	81
ภาคผนวก ก แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาพะเยา เขต 1	82
ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า.....	86

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1	มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล..... 10
2	มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ..... 18
3	มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็น ในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน..... 24
4	มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ..... 26
5	มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่าง ถูกต้องและเหมาะสม..... 29
6	มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ ของตน..... 31
7	มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม..... 32
8	มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก..... 32
9	ด้านผู้สอน..... 65
10	ด้านผู้เรียน..... 66
11	ด้านปัจจัยส่งเสริมและสนับสนุน..... 67

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมโลกปัจจุบันมีการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศมากขึ้น การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและมีความสำคัญมาก เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเจรจาต่อรอง รวมทั้งสร้างความร่วมมือในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ

การเรียนรู้ทางภาษาของมนุษย์นั้น เริ่มจากการฟัง ต่อมา ก็เป็นการพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งการพูดนี่เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้มนุษย์สื่อสารซึ่งกันและกันได้ การออกเสียงในแต่ละตัวอักษรตามหลักภาษานั้น ๆ เป็นสิ่งสำคัญ ถ้าออกเสียงผิดจะทำให้ตีความหมายของคำผิดไป โดยเฉพาะประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ ย่อมมีการออกเสียงต่างจากเจ้าของภาษา เนื่องจากมีภาษาแม่มารบกวนการออกเสียงอีกภาษาหนึ่ง ดังนั้นคนที่เรียนภาษาที่สองจำเป็นต้องเรียนการออกเสียงให้ถูกต้อง เพื่อนำไปสู่การสื่อสารที่ถูกต้อง และส่งผลต่อการอ่านและเขียนอีกด้วย ผู้สอนต้องสอนหลักการออกเสียงที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียนด้วย (บำรุง ไตรรัตน์, 2544 อ้างอิงใน น้ำทิพย์ ขจรบุญ, 2553, หน้า 2) ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศส่วนมาก ผู้เรียนมักประสบปัญหาด้านการออกเสียง เช่นเดียวกัน ประเทศไทยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ดังนั้นผู้เรียนจึงมีจุดอ่อนด้านการออกเสียง ส่งผลให้มีปัญหาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นอย่างมาก เพราะภาษาแม่เข้ามารบกวน (ปรีชา โนแก้ว และประนุท สุขศรี, 2548 อ้างอิงใน สุชาติ อินมี, 2556) ซึ่งสอดคล้องกับประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยที่พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาภายในพื้นที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 ที่เรียนภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ มักมีปัญหาด้านการออกเสียง แม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดมาตรฐานและตัวชี้วัดที่เน้นการออกเสียงตามหลักการออกเสียง เพื่อพัฒนาการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษของผู้เรียน แต่ผู้สอนบางท่านสอนให้นักเรียนเทียบอักษรภาษาอังกฤษกับภาษาไทย จึงทำให้ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างถาวร ส่งผลให้นักเรียนใช้ภาษาไทยเขียนกำกับคำอ่านภาษาอังกฤษหรือที่เรียกว่าภาษาคาราโอเกะ ทำให้ออกเสียงไม่ชัด โดยเฉพาะเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ครูผู้สอนบางท่านไม่ได้ทำแผนการสอนเพื่อเน้นให้นักเรียนออกเสียงตามหลักการออกเสียงในภาษาอังกฤษ บางท่านสอนให้นักเรียนท่องจำคำศัพท์เป็นคำ ๆ โดยไม่ได้สอนหลักการออกเสียง กระทรวงศึกษาธิการ

ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษทุกระดับชั้น โดยกำหนดให้สอนการออกเสียงในสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีเนื้อความว่าผู้เรียนต้องเรียนรู้การออกเสียงตามหลักการอ่าน ทั้งการออกเสียงพยัญชนะต้น การออกเสียงพยัญชนะท้าย การออกเสียงหนักเบา สูงต่ำ และการเว้นวรรคตอนในการอ่าน การสอนการออกเสียงในระดับประถมศึกษา เน้นการออกเสียงพยัญชนะต้นคำ สระ และพยัญชนะท้ายคำ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551) เสียงในภาษาอังกฤษที่มีปัญหามากสำหรับผู้เรียนในประเทศไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ได้แก่ เสียงที่ไม่มีในภาษาไทย คือ เสียง g, v, z, r, l, th (/θ/, /ð/) เป็นต้น และยังมีเสียงอักษรควบ (ธีราภรณ์ พลายเล็ก, 2555) การจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวกับโฟนิกส์ พบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้วิธีการสอนโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของน้ำทิพย์ ขจรบุญ (2553) โดยได้ทำการวิจัยกับนักเรียนโรงเรียนปริณส์รอยแยลส์วิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ โดยการเปรียบเทียบการออกเสียงและความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียน พบว่านักเรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้องมากขึ้นและความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก็เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์

งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ที่ผ่านมาจะเน้นในด้านการพัฒนาผู้เรียน เช่น พัฒนาความสามารถในการออกเสียงด้วยการใช้แบบฝึกหรือชุดการเรียนรู้ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลองเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาเชิงสำรวจถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ Jakobovits (1971, หน้า 103 – 115 อ้างอิงใน ณิชชารีย์ ทรัพย์เย็น, 2556) กล่าวว่า ปัจจัยในการส่งเสริมนักเรียนให้สามารถเรียนภาษาที่สองได้นั้น มีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาทั้งทางตรงและทางอ้อม ปัจจัยทางตรงได้แก่ ครูผู้สอน เป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยพัฒนาการเรียนของผู้เรียน พรพิมล ระวังประเคน (2545, หน้า 20 อ้างอิงใน สุรรัตน์ เขี่ยมประไพ, 2555) และชุดติกาญจน์ บุญญะชิติสุข (2546, หน้า 33 อ้างอิงใน สุรรัตน์ เขี่ยมประไพ, 2555) ได้กล่าวว่า กระบวนการสอนของครูเป็นกิจกรรมที่ผู้สอนแสดงออกต่อหน้าผู้เรียน และเป็นกระบวนการที่ครูจะเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย ครูต้องวางแผนการสอน เตรียมการสอน และมีการดำเนินการสอน เพื่อพัฒนาผู้เรียน และวัดผล ประเมินผลผู้เรียน บรรยาภาคในการจัดการเรียนการสอนของครูส่งผลให้การเรียนมีประสิทธิภาพ ที่น่าเรียนนั้น ครูผู้สอนควรมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และผู้เรียนควรมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองด้วย (ราชันย์ บุญธิมา, 2542, หน้า

70) สอดคล้องกับแนวคิดของ มิลแมน (Millman 1981, หน้า 174 อ้างใน ชีรภรณ์ กิจจักษ์, 2553, หน้า 36) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนของครูนับเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอน ตามแนวคิดของ บลูม (Bloom, 1976 อ้างอิงใน ชีรภรณ์ กิจจักษ์, 2553, หน้า 41) กล่าวถึงคุณภาพการสอนของครูว่า ครูควรมีการลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก และใช้กิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียน จอห์นสันและมอร์ริว (Johnson and Morrow, 1981, หน้า 60 – 61 อ้างอิงใน ชีรภรณ์ พลายเล็ก, 2554) ได้กล่าวถึง ปัจจัยด้านการสอน ไว้ว่า ครูควรมีพฤติกรรมการสอนที่มีประสิทธิภาพซึ่งประกอบด้วย การติดต่อสื่อสาร การวางแผนและเตรียมการสอน การอธิบาย สาธิตและการใช้สื่อการสอน การตั้งคำถาม การมอบหมายงาน การจัดการห้องเรียน การจูงใจ และการเสริมแรง การให้ข้อมูลป้อนกลับทั้งทางบวกและทางลบ การแก้ไขให้ถูกต้อง และการประเมินผลของผู้เรียน ด้านผู้เรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนของครู ชีรภรณ์ กิจจักษ์ (2553) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนต้องมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ มีลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์และส่งเสริมให้มีการพัฒนาความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีการวางแผนการเรียนรู้ การกำหนดวิธีการเรียนรู้การควบคุมตนเอง ในการพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ และต้องมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนปัจจัยทางอ้อม คือปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนครู ได้แก่ การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านวัตถุและบริการ และการสนับสนุนทางด้านข้อมูล (House, 1981, หน้า 24 – 25 และ Faber, 1983, หน้า 156 – 157) คือ แรงจูงใจที่ผลักดันให้ต้องการทำงานและความพยายามผ่านพ้นอุปสรรค เพื่อให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดของแมคเคลแลนด์ (McClelland, 1987) ความผูกพันต่อโรงเรียนของครูเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการทำงานมาก ความศรัทธา การทุ่มเทและความภาคภูมิใจต่อองค์กรหรือโรงเรียนนั้นเป็นอีกหนึ่ง ปัจจัยที่สำคัญ (Mowday, 1982 and Strees & Porter, 1979) จีรากุล พิพัฒน์ตันติศักดิ์ (2548, หน้า 57 อ้างอิงใน ณิชชาวิทย์ ทรัพย์เย็น, 2556, หน้า 6) กล่าวว่า ทางโรงเรียนมีการสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ทางภาษา เห็นได้ว่าปัจจัยทางตรงและทางอ้อมต่างส่งผลต่อการสอนของผู้สอน ดังนั้นงานวิจัยในหัวข้อการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 นี้จึงจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โดยผลการวิจัยที่ได้จะสามารถนำไปพัฒนาผลผลิตสื่อเพื่อจัดการเรียนการสอนด้านการพูด ฟัง อ่านและเขียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ ระดับประถมศึกษา (ป.1 – 6) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 จำนวน 4 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอภูกามยาว อำเภอดอกคำใต้และอำเภอแม่ใจ จำนวน 28 คน

2. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้ศึกษาดำเนินการศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **วิธีการจัดการเรียนการสอน** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษา ประกอบด้วย การศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551 หรือ หลักสูตรภาษาอังกฤษของโรงเรียนตนเอง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ เทคนิคและวิธีการสอน

2. **การสอนโฟนิกส์** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนระบบการออกเสียงภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยพื้นฐาน 3 ประการคือ (1) การฝึกให้รู้จักหน่วยเสียงทุกเสียงของภาษาอังกฤษ (phonemic awareness) หรือการฟัง (2) การฝึกโฟนิกส์ (phonics) เพื่อเชื่อมโยงตัวอักษรกับหน่วยเสียง หรือการฝึกอ่านออกเสียงอย่างเป็นระบบ (3) การฝึกทักษะภาษาอังกฤษต่อด้วยวิธีการของการสอนอ่านเป็นคำ (whole word method) หรือแบบองค์รวม (whole language)

3. **ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ** หมายถึง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา หรือครูผู้สอนที่สอนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษา (ป.1 – 6) ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 ประกอบด้วยโรงเรียนที่อยู่ในจำนวน 4 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอภูกามยาว อำเภอดอกคำใต้และอำเภอแม่ใจ

ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

1. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษตระหนักและเห็นความสำคัญในการสอนไพนิกส์
2. เป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้เรื่องไพนิกส์
3. เป็นแนวทางการในการทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถทางด้านการพูด การฟัง
4. ส่งเสริมให้มีการสอนไพนิกส์ เพื่อพัฒนาการพูดและการฟัง
5. เป็นแนวทางให้มีการจัดการเรียนการสอนไพนิกส์ให้เหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามลำดับดังนี้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา

การจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์

1. ความหมายโฟนิกส์
2. ประวัติการสอนภาษาแบบโฟนิกส์
3. ความสำคัญและจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาแบบโฟนิกส์
4. วิธีการสอนโฟนิกส์
5. ประโยชน์ของวิธีการสอนโฟนิกส์

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอน

1. ปัจจัยด้านผู้สอน
2. ปัจจัยด้านผู้เรียน
3. ปัจจัยด้านส่งเสริมและสนับสนุน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ
2. งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ)

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2551, หน้า 1 – 45) กล่าวไว้ว่า ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิถีทัศน์ในการดำเนินชีวิตภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

- ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
- ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
- ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

• ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือ พื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษาและความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษาและความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

• ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค ง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและ

กลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ

- พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

- พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

- พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

- บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

- บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
- ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
- ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว
- มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

- ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

- ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

- พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน

ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

- พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพแผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

- ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

- บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

- ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

- ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

- ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

- มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

- ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. ปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ ที่ฟัง	คำสั่งที่ใช้ในห้องเรียน เช่น Stand up./Sit down./ Listen./ Repeat./Quiet!/ Stop! etc.

ตาราง 1 (ต่อ)

<p>2. ระบุดัวอักษรและเสียงอ่าน ออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน</p>	<p>ตัวอักษร (letter names) เสียงตัวอักษรและสระ (letter sounds) และการสะกดคำ หลักการอ่าน ออกเสียง เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะ ท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา (stress) ในคำและ กลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ (intonation) ในประโยค
<p>3. เลือกภาพตรงตามความหมาย ของคำและกลุ่มคำที่ฟัง</p>	<p>คำ กลุ่มคำ และความหมาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 150-200 คำ (คำศัพท์ที่เป็น รูปธรรม)</p>
<p>4. ตอบคำถามจากการฟัง เรื่องใกล้ตัว</p>	<p>บทอ่านเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว หรือนิทานที่มี ภาพประกอบ ประโยคคำถามและคำตอบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - Yes/No Question เช่น Is it a/an..? Yes, it is./ No, it is not. etc. - Wh-Question เช่น What is it? It is a/an... etc.
<p>ป.2 1. ปฏิบัติตามคำสั่ง และคำ ขอร้องง่าย ๆ ที่ฟัง</p>	<p>คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน</p> <ul style="list-style-type: none"> - คำสั่ง เช่น Show me a/an.../ Open your book. / Don't talk in class. etc. - คำขอร้อง เช่น Please come here./ Come here, please. Don't make a loud noise, please./ Please don't make a loud noise. etc.
<p>2. ระบุดัวอักษรและเสียง อ่าน ออกเสียงคำ สะกดคำ และ อ่านประโยคง่าย ๆ ถูกต้อง ตามหลักการอ่าน</p>	<p>ตัวอักษร เสียงตัวอักษรและสระ การสะกดคำ และประโยค หลักการอ่านออกเสียง เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะ ท้ายคำ

ตาราง 1 (ต่อ)

		<ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค
3.	เลือกภาพตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ฟัง	<p>คำ กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว (simple sentence) และความหมาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และนันทนาการ เป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 250-300 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)</p> <p>ประโยค บทสนทนา หรือนิทานที่มีภาพประกอบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - Yes/No Question เช่น Is this/that a/an..? Yes, it is./No, it isn't. etc. - Wh-Question เช่น What is this/that/it? This/that/It is a/an... How many...? There is/are... Where is the...? It is in/on/under... etc.
4.	ตอบคำถามจากการฟังประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ ที่มีภาพประกอบ	
ป.3	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง และคำขอร้องที่ฟัง หรืออ่าน	<p>คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน</p> <ul style="list-style-type: none"> - คำสั่ง เช่น Give me a/an.../Draw and color the picture./ Put a/an...in/on/under a/an.../ Don't eat in class. etc. - คำขอร้อง เช่น Please take a queue./ Take a queue, please./ Don't make a loud noise, please./ Please don't make a loud noise./ Can you help me, please? etc.
	2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค และบทพูดเข้าจังหวะ (chant) ง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	<p>คำ กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว และบทพูดเข้าจังหวะ และการสะกดคำ การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ

ตาราง 1 (ต่อ)

		<ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค
3.	เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ ตรงตามความหมายของ กลุ่มคำและประโยคที่ฟัง	<p>กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว สัญลักษณ์ และ ความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และ นันทนาการ เป็น วงคำศัพท์สะสมประมาณ 350-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)</p> <p>ประโยค บทสนทนา หรือนิทานที่มี ภาพประกอบ ประโยคคำถามและคำตอบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./ No,...isn't/aren't/can't. etc. - Wh-Question เช่น What is this/that/it? This/that/It is a/an... How many...? There is/are... Where is/are...? It is in/on/under... They are etc.
ป.4	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำ (instructions) ง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน	<p>คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน และ คำแนะนำในการเล่นเกมน การวาดภาพ หรือการทำอาหารและเครื่องดื่ม</p> <ul style="list-style-type: none"> - คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./ Say it again./ Read and draw./ Put a/an...in/on/under a/an.../ Don't go over there. etc. - คำขอร้อง เช่น Please take a queue./ Take a queue, please./ Can you help me,

ตาราง 1 (ต่อ)

	<p>please? etc.</p> <p>- คำแนะนำ เช่น You should read everyday./Think before you speak.</p> <p>- คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกมน Start./ My turn./ Your turn./ Roll the dice./ Count the number./ Finish.</p> <p>- คำบอกลำดับขั้นตอน First,... Second,... Then,... Finally,... etc.</p>
<p>2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความ บทพูดเข้า จังหวะ และการสะกดคำ การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น</p>	<p>คำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ บทพูดเข้า จังหวะ และการสะกดคำ การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น</p> <p>- การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ</p> <p>- การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ</p> <p>- การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค</p>
<p>3. เลือก/ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตาม ความหมายของประโยคและ ข้อความสั้น ๆ ที่ฟังหรืออ่าน</p>	<p>กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์ สะสมประมาณ 550-700 คำ (คำศัพท์ที่เป็น รูปธรรมและนามธรรม)</p>
<p>4. ตอบคำถามจากการฟังและ อ่านประโยค บทสนทนา และนิทานง่าย ๆ</p>	<p>ประโยค บทสนทนา นิทานที่มีภาพประกอบ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน</p> <p>- Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./</p>

ตาราง 1 (ต่อ)

		No,...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No... etc. – Wh-Question เช่น Who is/are...? He/She is.../They are... What...?/Where...? It is .../They are... What...doing? ...is/am/are... etc. – Or-Question เช่น Is this/it a/an...or a/an...? It is a/an... etc.
ป.5	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่าย ๆ ที่ฟัง และอ่าน	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน ภาษาท่าทาง และคำแนะนำในการเล่นเกมน การวาดภาพ หรือการทำอาหารและเครื่องดื่ม – คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./ Say it again./ Read and draw./ Put a/an...in/on/under a/an.../ Don't go over there. etc. – คำขอร้อง เช่น Please take a queue./ Take a queue, please./ Can/Could you help me, please? etc. – คำแนะนำ เช่น You should read everyday./ Think before you speak./ คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกมน Start./ My turn./ Your turn./ Roll the dice./ Count the number./ Finish./ คำบอกลำดับขั้นตอน First,... Second,... Next,... Then,... Finally,... etc.
	2. อ่านออกเสียงประโยค ข้อความและบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	ประโยค ข้อความ และบทกลอน การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น – การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ

ตาราง 1 (ต่อ)

	in/on/under a/an.../ Don't go over there. etc. - คำขอรู้เรื่อง เช่น Please look up the meaning in a dictionary./ Look up the meaning in a dictionary, please./ Can/Could you help me, please? etc. - คำแนะนำ เช่น You should read everyday./ Think before you speak./ คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่น เกม Start./ My turn./ Your turn./ Roll the dice./ Count the number./ Finish./ คำบอกลำดับขั้นตอน First,... Second,... Next,... Then,... Finally,... etc.
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน	ข้อความ นิทาน และบทกลอน การใช้ พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค - การออกเสียงเชื่อมโยง (linking sound) ในข้อความ - การออกเสียงบทกลอนตามจังหวะ
3. เลือก/ระบุประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตรงตามภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ที่อ่าน	ประโยค หรือข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหารเครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวง คำศัพท์สะสมประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

ตาราง 1 (ต่อ)

<p>4. บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า</p>	<p>ประโยค บทสนทนา นิทาน หรือเรื่องเล่า คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม – Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./ No,...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No... etc. – Wh-Question เช่น Who is/are...? He/She is.../They are... What...?/Where...? It is .../They are... What...doing? ...is/am/are... etc. – Or-Question เช่น Is this/it a/an...or a/an...? It is a/an... Is/Are/Was/Were/Did...or...? etc.</p>
--	---

ตาราง 2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	<p>1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ตามแบบที่ฟัง</p> <p>2. ใช้คำสั่งง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง</p> <p>3. บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง</p>	<p>บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ และประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am.../ Goodbye./ Bye./ Thank you./ I am sorry. etc.</p> <p>คำสั่งที่ใช้ในห้องเรียน</p> <p>คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ เช่น I want.../Please,... etc.</p>

ตาราง 2 (ต่อ)

	4. พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เช่น What's your name?/ My name is.../ I am.../ How are you?/ I am fine. etc.
ป.2	1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ และประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ How are you?/ I'm fine./ I am... / Goodbye./ Bye./ Thank you./ I am sorry. etc.
	2. ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน
	3. บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ เช่น I want.../ Please,... etc.
	4. พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เช่น What's your name?/ My name is.../ I am.../ How are you?/ I am fine. etc.
ป.3	1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ และประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am sorry./ How are you? I'm fine.Thank you. And you?/ Nice to see you./ Nice to see you too./ Goodbye./Bye./ See you soon/ later./ Thanks./ Thank you./ Thank you very much./ You're welcome. etc.
	2. ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน

ตาราง 2 (ต่อ)

3. บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ เช่น Please,.../ May I go out?/ May I come in? etc.
4. พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง และเพื่อน ตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเพื่อน เช่น What's your name? My name is... How are you? I am fine. What time is it? It is one o'clock. What is this? It is a/an... How many...are there? There is a/an.../There are... Who is...? He/She is... etc.
5. บอกความรู้สึกของตนเอง เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบไม่ชอบ เช่น Yeah!/ Great!/ Cool!/ I'm happy./ I like cats./ I don't like snakes. etc.
ป.4 1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอขอบคุณ ขอโทษ การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ตัว และจำนวนการตอบรับ เช่น Hi/Hello/Good morning/Good afternoon/Good evening/I am sorry./How are you?/I'm fine. Thank you. And you?/ Hello.I am... Hello,...I am... This is my sister. Her name is... Hello,.../Nice to see you. Nice to see you too./Goodbye./ Bye./See you soon/later./ Thanks./Thank you./Thank you very much./You're welcome./It's O.K. etc.
2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตง่าย ๆ	คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตที่ใช้ในห้องเรียน

ตาราง 2 (ต่อ)

3. พูด /เขียน แสดง ความ ต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ	คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้แสดงความ ต้องการและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น I want .../ Please.../ May...?/ I need your help./ Please help me./ Help me! etc.
4. พูด /เขียน เพื่อขอและให้ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว	คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง สิ่งใกล้ตัว เพื่อน และครอบครัว เช่น What's your name? My name is... What time is it? It is one o'clock. What is this? It is a/an... How many...are there? There is a/an.../There are... Where is the...? It is in/on/under... etc.
5. พูด แสดง ความรู้ สึก ของ ตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบ ไม่ชอบ รัก ไม่รัก เช่น I/You/We/They like.../He/She likes... I/You/We/They love.../He/She loves... I/You/We/They don't like/love/feel... He/She doesn't like/love/feel... I/You/We/They feel... etc.
ป.5 1. พูด /เขียน ได้ตอบในการ สื่อสารระหว่างบุคคล	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ตัว และสำนวนการตอบรับ เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am sorry./ How are you?/ I'm fine. Thank you. And you?/ Hello. I am.../ Hello,...I am... This is my sister. Her name is... /Hello,.../ Nice to see you. Nice to see you too./ Goodbye./ Bye./ See you

ตาราง 2 (ต่อ)

	soon/later./ Good/Very good./ Thanks./ Thank you./ Thank you very much./ You're welcome./ It's O.K. etc.
2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำง่าย ๆ	คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำที่มี 1-2 ขั้นตอน
3. พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ง่าย ๆ	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ เช่น Please.../ May...?/ I need.../ Help me!/ Can/ Could...?/ Yes,.../No,... etc.
4. พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น What do you do? I'm a/an... What is she/he? ...is a/an (อาชีพ) How old/tall...? I am... Is/Are/Can...or...? ...is/are/can... Is/Are...going to...or...? ...is/are going to... etc.
5. พูด/เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ เช่น I'm.../He/She/It is.../You/We/They are... I/You/We/They like.../He/She likes...because... I/You/We/They love.../He/She loves...because... I/You/We/They don't like/love/feel...because... He/She doesn't like/love/feel...because... I/You/We/They feel...because... etc.

ตาราง 2 (ต่อ)

ป.6	1. พูด /เขียนได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้เคียง และสำนวนการตอบรับ เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am sorry./ How are you?/ I'm fine./ Very well./ Thank you. And you?/ Hello. I am... Hello,...I am... This is my sister. Her name is... Hello,.../ Nice to see you. Nice to see you, too./ Goodbye./ Bye./ See you soon/later./ Great!/ Good./ Very good. Thank you./ Thank you very much./ You're welcome./ It's O.K./ That's O.K./ That's all right./ Not at all./ Don't worry./ Never mind./ Excuse me./ Excuse me, Sir./Miss./Madam. etc
	2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ	คำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่มี 2-3 ขั้นตอน
	3. พูด /เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ เช่น Please.../ May...?/ I need.../ Help me!/ Can/Could...?/ Yes,.../No,... etc.
	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น What do you do? I'm a/an... What is she/he? ...is a/an (อาชีพ) How old/tall...? I am... Is/Are/Can...or...? ...is/are/can...

ตาราง 2 (ต่อ)

	Is/Are...going to...or...? ...is/are going to... etc.
5. พูด/เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก และการให้ เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ/ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียงดัง ดี ไม่ดี เช่น I'm.../He/She/It is.../You/We/They are... I/You/We/They like.../He/She likes...because... I/You/We/They love.../He/She loves...because... I/You/We/They don't like/love/feel...because... He/She doesn't like/love/feel...because... I/You/We/They feel...because... etc.

ตาราง 3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็น ในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว	คำและประโยคที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเอง บุคคลใกล้ตัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น บอกชื่อ อายุ รูปร่าง ส่วนสูง เรียกสิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-20 สี ขนาด สถานที่อยู่ของสิ่งของ
ป.2	1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว	คำและประโยคที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเอง บุคคลใกล้ตัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น บอกชื่อ อายุ รูปร่าง ส่วนสูง เรียกสิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-30 สี ขนาด สถานที่อยู่ของสิ่งของ
ป.3	1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว	คำและประโยคที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเอง บุคคลใกล้ตัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น บอกชื่อ อายุ รูปร่าง ส่วนสูง เรียกสิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-50 สี ขนาด สถานที่อยู่ของสิ่งของ

ตาราง 3 (ต่อ)

	2. จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล ลัทธิ และสิ่งของ ตามที่ฟัง หรืออ่าน	คำ กลุ่มคำที่มีความหมายเกี่ยวกับบุคคล ลัทธิ และสิ่งของ เช่น การระบุ/เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของภาพกับคำ หรือกลุ่มคำ โดยใช้ภาพ แผนภูมิ แผนภาพ แผนผัง
ป.4	1. พุด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพุดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคล ลัทธิ และเรื่องใกล้ตัว เช่น ชื่อ อายุ รูปร่าง สี ขนาด รูปทรง สิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-100 วัน เดือน ปี ฤดูกาล ที่อยู่ของสิ่งต่าง ๆ เครื่องหมายวรรคตอน
	2. พุด / วาด ภาพ แสดง ความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวตามที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำที่มีความหมายสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว เช่น การระบุ/เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของภาพกับคำ หรือกลุ่มคำ โดยใช้ภาพ แผนภูมิ แผนภาพ แผนผัง
	3. พุดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว
ป.5	1. พุด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ลัทธิ สถานที่ และกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ข้อมูลส่วนบุคคล เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว จำนวน 1-500 ลำดับที่ วัน เดือน ปี ฤดูกาล เวลา สภาพดินฟ้าอากาศ อารมณ์ ความรู้สึก สี ขนาด รูปทรง ที่อยู่ของสิ่งต่าง ๆ เครื่องหมายวรรคตอน
	2. เขียนภาพ แผนผัง และแผนภูมิแสดงข้อมูลต่าง ๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำ ประโยคที่แสดงข้อมูลและความหมายของเรื่องต่าง ๆ ภาพ แผนผัง แผนภูมิ ตาราง
	3. พุด แสดง ความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการพุดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว
ป.6	1. พุด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อม	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน เพื่อน

ตาราง 3 (ต่อ)

ใกล้ตัว	สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เช่น ข้อมูลส่วนบุคคล เรียกสิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-1,000 ลำดับที่ วัน เดือน ปี ฤดูกาล เวลา กิจกรรมที่ทำ สี ขนาด รูปทรง ที่อยู่ของสิ่งต่าง ๆ ทิศทางง่าย ๆ สภาพ ดินฟ้าอากาศ อารมณ์ ความรู้สึก เครื่องหมาย วรรคตอน
2. เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูล ต่าง ๆ ที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำ และประโยคที่มีความหมายสัมพันธ์ กับภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตาราง
3. พูด/เขียนแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ตาราง 4 มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของ
ภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. พูดและทำท่าประกอบ ตาม วัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา	วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การใช้สีหน้า ท่าทางประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงอาการ ตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับ เทศกาลสำคัญของเจ้าของ ภาษา	คำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทานประกอบท่าทาง วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์
ป.2	1. พูดและทำท่าประกอบ ตาม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การใช้สีหน้า ท่าทางประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง

ตาราง 4 (ต่อ)

		การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงอาการ ตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับ เทศกาลสำคัญของเจ้าของ ภาษา	คำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมเช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่นนิทานประกอบท่าทาง วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์
ป.3	1. พูดและทำท่าประกอบ ตาม มารยาทสังคม/วัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา	มารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทาง ประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัส มือ การโบกมือ การแสดงอาการตอบรับหรือ ปฏิเสธ
	2. บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ ของเจ้าของภาษา	คำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย อาหาร เครื่องดื่ม
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่นนิทานประกอบ ท่าทาง วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์
ป.4	1. พูดและทำท่าประกอบอย่าง สุภาพ ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา	มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทาง ประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัส มือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ ชอบ การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. ตอบคำถามเกี่ยวกับ เทศกาล/วันสำคัญ/งาน ฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ ง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา	คำศัพท์และข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของ ภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลน ไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม

ตาราง 4 (ต่อ)

	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่นนิทานประกอบท่าทาง บทบาทสมมุติ วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์
ป.5	1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทาง ประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. ตอบคำถาม/บอกความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา	ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่นนิทาน บทบาทสมมุติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์
ป.6	1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสมตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทาง ประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา	ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่

ตาราง 4 (ต่อ)

ภาษา	วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกายตามฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน บทบาทสมมติ วันขอขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

ตาราง 5 มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. ระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
ป.2	1. ระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
ป.3	1. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
ป.4	1. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย	ความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
	2. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตาราง 5 (ต่อ)

	และงานฉลองตาม วัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษากับของไทย	กับของไทย
ป.5	1. บอกความเหมือน/ความ แตกต่างระหว่างการออก เสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ (order) ตามโครงสร้างประโยค ของ ภาษาต่างประเทศและ ภาษาไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออก เสียงประโยคชนิดต่าง ๆ ของเจ้าของภาษากับ ของไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการ ลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของ ภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
	2. บอกความเหมือน/ความ แตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองของเจ้าของ ภาษากับของไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองของเจ้าของภาษากับของไทย
ป.6	1. บอกความเหมือน/ความ แตกต่างระหว่างการออก เสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมาย วรรคตอนและการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของ ภาษาต่างประเทศและ ภาษาไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออก เสียงประโยคชนิดต่าง ๆ ของเจ้าของภาษากับ ของไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการ ลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของ ภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
	2. เปรียบเทียบความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่าง เทศกาล งานฉลองและ ประเพณีของเจ้าของภาษา กับของไทย	การเปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่าง ระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของ เจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ตาราง 6 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
ป.2	1. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
ป.3	1. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
ป.4	1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
ป.5	1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
ป.6	1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตาราง 7 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา
ชุมชน และสังคม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	การใช้ภาษาในการฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
ป.2	1. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	การใช้ภาษาในการฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
ป.3	1. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	การใช้ภาษาในการฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
ป.4	1. ฟัง และ พูด /อ่า น ใน สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาในการฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
ป.5	1. ฟัง พูด และอ่าน/เขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาในการฟัง พูด และอ่าน/เขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
ป.6	1. ใช้ ภาษา สื่อ สาร ใน สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

ตาราง 8 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ
การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อ รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง ใกล้ตัว	การใช้ภาษาต่างประเทศในการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อต่าง ๆ

ตาราง 8 (ต่อ)

ป.2	1. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้เคียง	การใช้ภาษาต่างประเทศในการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้เคียง จากสื่อต่าง ๆ
ป.3	1. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้เคียง	การใช้ภาษาต่างประเทศในการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้เคียง จากสื่อต่าง ๆ
ป.4	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้เคียง จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ
ป.5	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้เคียง จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ
ป.6	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้เคียง จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ

ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา

มีนักภาษามากมายที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับภาษาในแต่ละภาษาให้ทราบถึงว่าภาษาที่ใช้กันเป็นอย่างไร (Wikipedia, 2556) ภาษาศาสตร์เชิงทฤษฎีสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายแขนง บางแขนงศึกษาได้โดยอิสระ บางแขนงต้องศึกษาควบคู่กับแขนงอื่น ภาษาศาสตร์เชิงทฤษฎีสามารถแบ่งออกเป็นแขนงต่าง ๆ ดังนี้

1. สัทศาสตร์ (Phonetics) เป็นการศึกษาเสียงต่าง ๆ ซึ่งใช้ร่วมกันในภาษามนุษย์ทุกภาษา
2. สัทวิทยา (Phonology) เป็นการศึกษารูปแบบเสียงพื้นฐานของภาษา
3. วิทยาหน่วยคำ (Morphology linguistics) เป็นการศึกษาโครงสร้างภายในของคำและการเปลี่ยนรูปของคำ
4. วากยสัมพันธ์ (Syntax) เป็นการศึกษาการประกอบคำขึ้นเป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

5. อรรถศาสตร์ (Semantics) เป็นการศึกษาความหมายของคำ (lexical semantics) และวิธีการประกอบคำขึ้นเป็นประโยคเพื่อสื่อความหมาย

6. วัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) เป็นการศึกษาวิธีการใช้ถ้อยความ (utterance) เพื่อสื่อความหมายในการสื่อสาร เช่น แบบตรงตัว (literal pragma) แบบอุปมาอุปไมย (figurative pragma) ฯลฯ

7. ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ (Historical linguistics) เป็นการศึกษาภาษาต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กันในเชิงประวัติศาสตร์ ซึ่งสามารถสังเกตได้จากความใกล้เคียงของคำศัพท์ การสร้างคำ และวากยสัมพันธ์

8. แบบลักษณ์ภาษา (Linguistic typology) เป็นการศึกษาคุณสมบัติทางไวยากรณ์ที่ใช้อยู่ในภาษาต่าง ๆ

9. วัจนลีลาศาสตร์ (Stylistics linguistics) เป็นการศึกษาลีลาในการใช้ภาษา ความสำคัญเฉพาะแต่ละแขนง ยังไม่เป็นที่ทราบโดยทั่วกัน และนักภาษาศาสตร์ทุกท่านมีความเห็นตรงกันว่า การแบ่งแขนงแบบดังกล่าวยังคงมีขอบเขตซ้อนทับกันอยู่มาก แขนงย่อยก็ยังคงมีคอนเซ็ปต์ที่ยังสนับสนุนการตั้งประเด็นปัญหาและการวิจัยของผู้ชำนาญการได้เป็นอย่างดี

ศรีวิไล ดอกจันทร์ ได้ให้คำจำกัดความของการศึกษาทางภาษาทั้งหลายว่า การศึกษาภาษาจะเป็นเชิงภาษาศาสตร์หรือไม่ก็ได้ เพราะคำว่า ภาษาศาสตร์ (Linguistics) นั้นมีคำจำกัดความว่า เป็นการศึกษาภาษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ คือ การนำวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการศึกษาภาษา เพื่อให้ผลการศึกษานั้นมีความเที่ยงตรง โดยมีการควบคุมตัวแปร การสังเกต และการทดลองเกี่ยวกับภาษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์

ขั้นที่ 1 Protocal Statement เป็นการตั้งข้อสังเกตข้อเท็จจริง (Fact) ต่าง ๆ ของภาษาแล้วตั้งคำจำกัดความและอธิบายสิ่งเหล่านั้นตามสภาพที่เป็นจริง

ขั้นที่ 2 Hypothesis ตั้งสมมุติฐานขึ้นจากการสังเกตในขั้นที่ 1 อาจจะมีข้อสมมุติฐานมากมาย

ขั้นที่ 3 Verification พยายามพิสูจน์ข้อสมมุติฐานโดยอาศัยทฤษฎีต่าง ๆ ที่มีอยู่ ถ้าพบว่าสมมุติฐานที่ตั้งไว้ผิดก็ต้องกลับไปตั้งใหม่ พิสูจน์ใหม่

ขั้นที่ 4 ได้ข้อสรุปหรือกฎต่าง ๆ 1, 2, 3, 4, 5 ฯลฯ เป็นกฎที่กล่าวถึงธรรมชาติของสิ่งนั้น ๆ

ขั้นที่ 5 เชื่อมโยงข้อสรุปหรือกฎต่าง ๆ ทางภาษาที่ดีได้ เพื่อสร้างทฤษฎีทางภาษาขึ้น

ผลที่ได้จากการศึกษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ คือ หลักภาษาที่เป็นหลักภาษาตามธรรมชาติ เป็นกฎเกณฑ์หรือหลักการที่ตั้งขึ้นจากการศึกษาสภาพจริง ใช้บรรยาย (Describe) ภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่การบอกหรือกำหนดว่าคนเราควรจะใช้ภาษาอย่างไร (Prescribe) แนวคิดนี้ในตำราไวยากรณ์หรือ พจนานุกรมควรจะมีการบรรยายพฤติกรรมการพูดหรือการใช้ในชีวิตประจำวัน เมื่อเกิดการไม่สมจริงหรือล้าสมัยไปแล้วก็ต้องปรับปรุงให้ทันสมัยเสมอ (ศรีวิไล ดอกจันทร์, 2528, หน้า 18 – 19) แต่ในปัจจุบันในตำราเรียนหรือพจนานุกรมต่าง ๆ ได้มีการบรรยายการใช้ภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมากขึ้น

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของ Bloom (Bloom's Taxonomy) แบ่งการเรียนรู้เป็น 6 ระดับ

1. ความรู้ที่เกิดจากความจำ (knowledge) ซึ่งเป็นระดับล่างสุด
2. ความเข้าใจ (Comprehend)
3. การประยุกต์ (Application)
4. การวิเคราะห์ (Analysis) สามารถแก้ปัญหา ตรวจสอบได้
5. การสังเคราะห์ (Synthesis) สามารถนำส่วนต่าง ๆ มาประกอบเป็นรูปแบบใหม่ได้ให้แตกต่าง จากรูปเดิม เน้นโครงสร้างใหม่
6. การประเมินค่า (Evaluation) วัดได้ และตัดสินได้ว่าอะไรถูกหรือผิด ประกอบการตัดสินใจบนพื้นฐานของเหตุผลและเกณฑ์ที่แน่ชัด

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของ Bruner (Bruner) (อ้างอิงใน มุกดา โควกุล, 2557) ความรู้ถูกสร้างหรือหล่อหลอมโดยประสบการณ์

1. ผู้เรียนมีบทบาทรับผิดชอบในการเรียน
2. ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความหมายขึ้นมาจากแง่มุมต่าง ๆ
3. ผู้เรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง
4. ผู้เรียนเลือกเนื้อหาและกิจกรรมเอง
5. เนื้อหาควรถูกสร้างในภาพรวม

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของไทเลอร์ (Tylor)

1. ความต่อเนื่อง (continuity) หมายถึง ในวิชาทักษะ ต้องเปิดโอกาสให้มีการฝึกทักษะในกิจกรรมและประสบการณ์บ่อย ๆ และต่อเนื่องกัน
2. การจัดช่วงลำดับ (sequence) หมายถึง หรือการจัดสิ่งที่มีความง่าย ไปสู่สิ่งที่มีความยาก ดังนั้นการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ ให้มีการเรียงลำดับก่อนหลัง เพื่อให้ได้เรียนเนื้อหาที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

3. บูรณาการ (integration) หมายถึง การจัดประสบการณ์จึงควรเป็นในลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียน ได้เพิ่มพูนความคิดเห็นและได้แสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกัน เนื้อหาที่เรียนเป็นการเพิ่มความสามารถทั้งหมด ของผู้เรียนที่จะได้ใช้ประสบการณ์ได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน ประสบการณ์การเรียนรู้ จึงเป็นแบบแผนของปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างผู้เรียนกับสถานการณ์ที่แวดล้อม

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของเมเยอร์ (Mayor) ในการออกแบบสื่อการเรียนการสอน การวิเคราะห์ความจำเป็นเป็นสิ่งสำคัญ และตามด้วยจุดประสงค์ของการเรียน โดยแบ่งออกเป็นย่อย ๆ 3 ส่วนด้วยกัน

1. พฤติกรรม ควรชี้ชัดและสังเกตได้
2. เงื่อนไข พฤติกรรมสำเร็จได้ควรมีเงื่อนไขในการช่วยเหลือ
3. มาตรฐาน พฤติกรรมที่ได้นั้นสามารถอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด

ทฤษฎีการเรียนรู้ 8 ขั้น ของกาเย่ (Gagne)

1. การจูงใจ (Motivation Phase) การคาดหวังของผู้เรียนเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้
2. การรับรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (Apprehending Phase) ผู้เรียนจะรับรู้สิ่งที่สอดคล้องกับความตั้งใจ
3. การปรุงแต่งสิ่งที่รับรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition Phase) เพื่อให้เกิดความจำระยะสั้นและระยะยาว
4. ความสามารถในการจำ (Retention Phase)
5. ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว (Recall Phase)
6. การนำไปประยุกต์ใช้กับสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว (Generalization Phase)
7. การแสดงออกพฤติกรรมที่เรียนรู้ (Performance Phase)
8. การแสดงผลการเรียนรู้กลับไปยังผู้เรียน (Feedback Phase) ผู้เรียนได้รับทราบผลเร็วจะทำให้มีผลดีและประสิทธิภาพสูง

องค์ประกอบที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ จากแนวคิดนักการศึกษา กาเย่ (Gagne)

1. ผู้เรียน (Learner) มีระบบสัมผัสและ ระบบประสาทในการรับรู้
2. สิ่งเร้า (Stimulus) คือ สถานการณ์ต่างๆ ที่เป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
3. การตอบสนอง (Response) คือ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้

การสอนด้วยสื่อตามแนวคิดของกาเย่ (Gagne)

1. เร้าความสนใจ มีโปรแกรมที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เช่น ใช้การ์ตูนหรือ กราฟิกที่ดึงดูดสายตา

2. ความอยากรู้อยากเห็นจะเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียน การตั้งคำถามก็เป็นอีกสิ่งหนึ่ง
3. บอกวัตถุประสงค์ ผู้เรียนควรทราบถึงวัตถุประสงค์ ให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียนเพื่อให้ทราบว่าบทเรียนเกี่ยวกับอะไร
4. กระตุ้นความจำผู้เรียน สร้างความสัมพันธ์ในการโยงข้อมูลกับความรู้ที่มีอยู่ก่อน เพราะสิ่งนี้สามารถทำให้เกิดความทรงจำในระยะยาวได้เมื่อได้โยงถึงประสบการณ์ผู้เรียน โดยการตั้งคำถาม เกี่ยวกับแนวคิด หรือเนื้อหา นั้น ๆ
5. เสนอเนื้อหา ขั้นตอนนี้จะเป็นการอธิบายเนื้อหาให้กับผู้เรียน โดยใช้สื่อชนิดต่างๆ ในรูป กราฟิก หรือ เสียง วิดีโอ
6. การยกตัวอย่าง การยกตัวอย่างสามารถทำได้โดยยกกรณีศึกษา การเปรียบเทียบ เพื่อให้เข้าใจได้ซาบซึ้ง
7. การฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดทักษะหรือพฤติกรรม เป็นการวัดความเข้าใจว่าผู้เรียนได้เรียนถูกต้อง เพื่อให้เกิดการอธิบายซ้ำเมื่อรับสิ่งที่ผิด
8. การให้คำแนะนำเพิ่มเติม เช่น การทำแบบฝึกหัด โดยมีคำแนะนำ
9. การสอบ เพื่อวัดระดับความเข้าใจ
10. การนำไปใช้กับงานที่ทำการทำสื่อควรมี เนื้อหาเพิ่มเติม หรือหัวข้อต่าง ๆ ที่ควรจรรู้เพิ่มเติม

ลินเนเบิร์ก (Lenneberg) เป็นผู้หนึ่งที่สนับสนุนแนวคิดของนักทฤษฎีสภาวะติดตัวโดยกำเนิด จากความสัมพันธ์ระหว่างขั้นตอนการพัฒนาการทางร่างกาย และขั้นตอนพัฒนาการทางภาษามีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด กล่าวคือเด็กเกิดมาด้วยความสามารถทางภาษา ความสามารถทางการเรียนภาษาของเด็กถูกจัดโปรแกรมไว้ในตัว และมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่เด็กได้รับอีกด้วย การที่เด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมทางภาษาพูด เด็กจะพัฒนาการพูดโดยอัตโนมัติ

การของเด็กที่อยู่ในช่วงปฐมวัยนั้นก็สำคัญ เนสเซล (Nessel, 1989, หน้า 5 – 21 อ้างอิงใน วีรดา ตรีมิ่งมิตร, 2557, Online) ได้อ้างถึงผลงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กว่าประกอบด้วยขั้นตอนต่อไปนี้ คือ

ขั้นแรกเริ่ม (Pre language) เด็กอายุหนึ่งเดือนถึงสิบเดือน จะมีความสามารถจำแนกเสียงต่าง ๆ ได้ แต่ยังไม่มีความสามารถควบคุมการออกเสียง เด็กจะทำเสียงอ้อแอ้หรือเสียงแสดงอารมณ์ต่าง ๆ เด็กจะพัฒนาการออกเสียงขึ้นเรื่อยๆ จนใกล้เคียงกับเสียงในภาษาจริง ๆ มากขึ้นตามลำดับเรียกว่าเป็นคำพูดเทียม (Pseudo wore) พ่อแม่ที่ตั้งใจฟังและพูดตอบจะทำให้

เด็กเพิ่มความสามารถในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น ขั้นที่ 1 (10 – 18 เดือน) เด็กจะควบคุมการออกเสียงคำที่จำได้ สามารถเรียนรู้คำศัพท์ในการสื่อสารถึง 50 คำ คำเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับคน สัตว์ สิ่งของ หรือเรื่องราวในสิ่งแวดล้อม การที่ได้กออกเสียงคำหนึ่งหรือสองคำ อาจมีความหมายรวมถึงประโยคหรือวลีทั้งหมด การพูดชนิดนี้มีชื่อเรียกว่า Holophrastic Speech

ขั้นที่ 2 (18 – 24 เดือน) การพูดขั้นนี้จะเป็นการออกเสียงคำสองคำและวลีสั้น ๆ มีชื่อเรียกว่า Telegraphic Speech คล้ายๆ กับโทรเลข คือมีเฉพาะคำสำหรับสื่อความหมาย เด็กเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นถึง 300 คำ รวมทั้งคำกริยาและคำปฏิเสธ เด็กจะสนุกสนานกับการพูดคนเดียวในขณะที่ทดลองพูดคำและโครงสร้างหลาย ๆ รูปแบบ

ขั้นที่ 3 (24 – 30 เดือน) เด็กจะเรียนรู้ศัพท์เพิ่มขึ้นถึง 450 คำ วลีจะยาวขึ้นพูดประโยคความเดียวสั้น ๆ มีคำคุณศัพท์รวมอยู่ในประโยค

ขั้นที่ 4 (30 – 36 เดือน) คำศัพท์จะเพิ่มมากขึ้นถึง 1,000 คำ ประโยคเริ่มซับซ้อนขึ้น เด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา จะแสดงให้เห็นถึงความเจริญงอกงามทางด้านจำนวนศัพท์และรูปแบบของประโยคอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 5 (36 – 50 เดือน) เด็กสามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในครอบครัวและผู้คนรอบข้าง จำนวนคำศัพท์ที่เด็กรู้มีประมาณ 2,000 คำ เด็กใช้โครงสร้างของประโยคหลายรูปแบบ เด็กจะพัฒนาพื้นฐานการสื่อสารด้วยวาจาอย่างมั่นคง และเริ่มต้นเรียนรู้ภาษาเขียน

เยาวพา เดชะคุปต์ (2528, หน้า 48 – 49) ได้สนับสนุนแนวคิดของเนสเซล แต่ได้แบ่งขั้นตอนของพัฒนาการทางภาษาของเด็กเป็น 7 ระยะคือ

1. ระยะปะปะปะ (Random Stage หรือ Paralinguistic Stage) อายุแรกเกิด ถึง 6 เดือน ในระยะนี้เป็นระยะที่เด็กจะเปล่งเสียงดัง ๆ ไม้มีความหมาย การเปล่งเสียงของเด็กก็เพื่อบอกความต้องการของเขา เมื่อได้รับการตอบสนอง เขาจะรู้สึกพอใจ ตัวอย่างเช่น เด็กจะร้องเมื่อถูกปล่อยให้อยู่คนเดียว เมื่อรู้สึกหิว ฯลฯ หรือเพราะรู้สึกเป็นสุขที่ได้เปล่งเสียงออกมา เมื่อเด็กอายุได้ 6 เดือน จะเริ่มออกเสียง อ้อ-แอ้ และเริ่มเปล่งเสียงต่าง ๆ ซึ่งไม่มีผู้ใดเข้าใจหรือแยกแยะได้ นอกจากนักภาษาศาสตร์ ในช่วงนี้จะเป็นช่วงที่ดีของการสนับสนุนให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูด เด็กที่มีสุขภาพดีทั้งกายและใจจะมีโอกาสพัฒนาทางภาษาได้ดีกว่าเด็กที่ไม่สบาย เจ็บป่วย ร้องไห้โยเย

2. ระยะแยกแยะ (Jargon Stage) อายุ 6 เดือน ถึง 1 ปี หลังจาก 6 เดือนขึ้นไป เด็กจะเริ่มเข้าสู่ระยะที่ 2 ซึ่งเด็กจะสามารถแยกแยะเสียงต่าง ๆ ที่เขาได้ยิน และเด็กจะรู้สึกพอใจที่ได้เปล่งเสียงและถ้าเสียงใดที่เขาเปล่งออกมาได้รับการตอบสนองในทางบวก เขาก็จะเปล่งเสียงนั้นซ้ำอีก ในบางครั้งเด็กจะเลียนเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ที่มีคนพูดคุยกับเขา

3. ระยะเวลาเลียนแบบ (Imitation Stage) อายุ 1–2 ปี ในระยะนี้เด็กจะเริ่มเลียนเสียงต่าง ๆ ที่เขาได้ยิน เช่น เสียงของพ่อแม่ ผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิด เสียงที่เปล่งออกมาอย่างไม่มี ความหมายจะค่อย ๆ หายไป และเด็กจะเริ่มรับฟังเสียงที่ได้รับการตอบสนองซึ่งนับว่า พัฒนาการทางภาษาจะเริ่มต้นอย่างแท้จริงที่ระยะนี้

4. ระยะเวลาขยาย (The Stage of Expansion) อายุ 2–4 ปี ในระยะนี้เด็กจะหยุดพูด โดยจะเริ่มจากการทักเรียกชื่อ คน สัตว์ และสิ่งของที่อยู่ใกล้ตัว เริ่มเข้าใจถึงการใช้อัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย ที่เป็นการสื่อความหมายในโลกของผู้ใหญ่ การพูดของเด็กในระยะขยายนี้ แต่ละช่วงปีของเด็กจะมีการพัฒนาภาษาต่างกันออกไป โดยระยะแรก ๆ จะเป็นการออกเสียง คำนามต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง นก แมว หมา ฯลฯ และคำคุณศัพท์ต่าง ๆ ที่เขาเห็น รู้สึกและได้ยิน ซึ่งในวัยต่าง ๆ เขาจะสามารถพูดได้ดังนี้

อายุ 2 ปี เด็กจะเริ่มพูดเป็นคำ โดยจะสามารถใช้คำนามได้ประมาณ 20 เพอร์เซ็นต์

อายุ 3 ปี เด็กจะเริ่มพูดเป็นประโยคได้

อายุ 4 ปี เด็กจะเริ่มใช้คำศัพท์ต่าง ๆ และรู้จักการใช้คำเต็มหน้าและลงท้าย อย่างที่ผู้ใหญ่ใช้กัน

5. ระยะเวลาโครงสร้าง (Structure Stage) อายุ 4–5 ปี ระยะนี้เด็กจะเริ่มพัฒนา ความสามารถในการรับรู้และการสังเกต เด็กเริ่มเล่นสนุกกับคำและรู้จักคิดคำและประโยคของตนเอง โดยอาศัยการสร้างจากคำ วลี ประโยคที่ได้ยินจากคนอื่น ๆ เด็กเริ่มติดกฎเกณฑ์ในการ ประสมคำ และหาความหมายของคำและวลี เด็กจะเริ่มรู้สึกสนุกกับการเปล่งเสียงโดยการเล่น เกมกับเพื่อน ๆ หรือสมาชิกในครอบครัว

6. ระยะเวลาตอบสนอง (Responding Stage) อายุ 5–6 ปี ในระยะนี้เด็กจะมี ความสามารถในการคิดและพัฒนากาทางภาษาสูงขึ้น เริ่มพัฒนาภาษาไปสู่ภาษาที่เป็นแบบ แพนมากขึ้น และใช้ภาษาเหล่านั้นกับสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว การพัฒนาทางภาษาของเด็กในวัยนี้ เริ่มต้นเมื่อเข้าเรียนในชั้นอนุบาล เด็กจะเริ่มใช้ไวยากรณ์อย่างง่าย ๆ ได้รู้จักใช้คำที่อยู่ใกล้ตัว ซึ่งเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับบ้านและโรงเรียน ภาษาที่เด็กใช้ในการสื่อความหมายในระยะนี้ เกิดจากสิ่ง ที่เขามองเห็นและรับรู้

7. ระยะเวลาสร้างสรรค์ (Creative Stage) อายุ 6 ปีขึ้นไป ในระยะนี้ได้แก่ ระยะที่เด็ก เริ่มเข้าโรงเรียน เด็กจะเล่นสนุกกับคำและหาวิธีสื่อความหมายด้วยตัวเลข เด็กในระยะนี้จะ พัฒนาการทางภาษา วิเคราะห์ภาษา และสร้างสรรค์ทักษะในการสื่อความหมาย โดยใช้ถ้อยคำสำนวน

การเปรียบเทียบ ภาษาพูดจะเป็นนามธรรมมากขึ้น เด็กรู้สึกสนุกกับการแสดงความคิดเห็นโดยการพูดและการเขียน

จะเห็นได้ว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ในระยะเริ่มแรกจะมีความสามารถในด้านการฟัง สามารถแยกแยะเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยิน และต่อมาจะมีการเลียนแบบเสียงที่ได้ยิน และสามารถพูดเลียนแบบเสียงที่คุ้นเคยได้ เมื่ออายุ 4-5 ปี เด็กสามารถพูดเป็นประโยคง่าย ๆ ได้ และสามารถสื่อสารได้ เมื่ออายุเข้าปีที่ 6 จะพัฒนาไปสู่พื้นฐานการเขียน การเรียนรู้ภาษาของเด็กนั้นไม่ได้สำคัญเฉพาะช่วงปฐมวัยเท่านั้น เล็นเบอร์ก (Lenneberg) ได้เสนอทฤษฎีว่า มนุษย์มีอวัยวะที่พร้อมสำหรับการเรียนรู้ภาษาคือ สมองส่วนรับรู้ภาษา ถ้าสมองส่วนนี้ชำรุดหลังจากวัยรุ่นตอนต้น (อายุประมาณ 12 ปี) จะทำให้การเรียนรู้ภาษาใหม่ได้ยาก

นอกจากนี้ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษามีหลายทฤษฎี (ครีธา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม, 2519, หน้า 31 – 35) ดังนี้

1. ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (The Autism Theory หรือ Austistic Theory) โมว์เรอร์ (Mower) เชื่อว่า เด็กมีความสามารถในการฟัง และการได้ยินเสียงของผู้อื่น เด็กมีความเพละเลเลินในการฟัง แต่จะขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของตนเองว่าอยากจะทำฟังสิ่งใด การเรียนรู้การพูดของเด็กก็เกิดจากความพึงพอใจที่ได้กระทำนั่นเอง

2. ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory) เลวิส (Lawis) ได้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาที่เกิดจากการเลียนแบบ พบว่าการเลียนแบบภาษาอาจเกิดจากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง การเลียนแบบของเด็กเกิดจากความพอใจ และความสนใจของตัวเอง ปกติช่วงความสนใจแคบของเด็กนั้นสั้นมาก เพื่อที่จะชดเชยเด็กจึงต้องมีสิ่งเร้าซ้ำๆ กัน การศึกษากระบวนการในการเลียนแบบภาษาพูดของเด็กพบว่า จุดเริ่มต้นเกิดขึ้นเมื่อพ่อแม่เลียนแบบเสียงของเด็กในระยะเล่นเสียงหรือในระยะที่เด็กกำลังเรียนรู้การออกเสียง

3. ทฤษฎีเสริมแรง (Reinforcement Theory) ไรนโกลด์ (Rhiengold) และคณะได้ศึกษาพบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นต้องอาศัยการวางเงื่อนไข เช่น ได้รางวัล หรือได้รับการเสริมแรง

4. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception) ลิเบอร์แมน (Lieberman) ได้สังเกตว่า เด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วย การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟัง และพูดซ้ำกับตัวเอง หรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอานริมฝีปาก แล้วจึงเรียนรู้คำ

5. ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (Babble Buck) ธอร์นไดค์ (Thorndike) อธิบายว่า เมื่อเด็กกำลังเล่นเสียงอยู่นั้น เเขอญมีเสียงบางเสียงไปคล้ายกับเสียงที่มีความหมายในภาษาพูดของพ่อแม่ พ่อแม่จึงให้การเสริมแรงทันที ด้วยวิธีนี้จึงทำให้เด็กเกิดพัฒนาการทางภาษา

6. ทฤษฎีชีววิทยา (Biological Theory) เล็นเบิร์ก (Lenneberg) เชื่อว่า พัฒนาการทางภาษามีพื้นฐานทางชีววิทยาเป็นสำคัญ กระบวนการที่คนพูดได้ขึ้นอยู่กับอวัยวะในการเปล่งเสียง เด็กจะเริ่มส่งเสียงอ้อแอ้ และพูดได้ตามลำดับ

7. ทฤษฎีการให้รางวัลของพ่อแม่ (Mother Reward Theory) ดอลลาร์ด (Dollard) และมิลเลอร์ (Miller) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า บทบาทของแม่เป็นตัวแปรสำคัญในการพัฒนาภาษาของเด็ก ภาษาที่แม่ใช้ในการเลี้ยงดูเพื่อสนองความต้องการของลูกนั้น เป็นอิทธิพลที่ทำให้เกิดภาษาพูดแก่ลูก

สรุปได้ว่าการเรียนรู้ภาษาในเด็กนั้นเป็นเรื่องซับซ้อน ภาษาของเด็กจะเริ่มเมื่อเด็กได้รับประโยค หรือกลุ่มคำต่าง ๆ เด็กจะรับรู้และสร้างประโยคและเป็นรูปแบบตามหลักไวยากรณ์ขึ้น โดยใช้เครื่องมือการเรียนรู้ภาษาที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งได้แก่อวัยวะเกี่ยวกับการฟัง (Chomsky, 1960 อ้างอิงใน สุภาวดี ศิริวรรณะ, 2542, หน้า 36) McNeill อ้างอิงใน ทรรรษา นิลวิเชียร, 2535, หน้า 206 ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาของมนุษย์นั้นเริ่มตั้งแต่เด็ก เด็กทุกคนเกิดมาโดยมีโครงสร้างทางภาษาศาสตร์อยู่ในตัวหรือติดตัวโดยกำเนิด ได้แก่ โครงสร้างทางด้านความหมาย ประโยคและระบบเสียง เด็กไม่จำเป็นต้องเรียนระบบของภาษาเด็กเพียงแต่ต้องค้นหาว่าระบบภาษาของตนเองเกี่ยวข้องกับภาษาสากลเป็นอย่างไร เด็กไม่ต้องเรียนรู้ว่าเราสามารถตั้งคำถามได้ แต่ต้องเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามอย่างไรหรือเรียนรู้ว่าจะใช้กลุ่มเสียงใด จะรวมกลุ่มเสียงเข้าด้วยกันอย่างไร กล่าวคือ เด็กจะเรียนรู้การใช้ภาษาของตน ทั้งด้านความหมายประโยค และเสียง การเรียนรู้ภาษาของมนุษย์นั้น ในวัยเด็กภาษาจะได้รับการพัฒนาและกระตุ้นการเรียนรู้ด้านภาษาได้ดี การที่เด็กได้รับการพัฒนาภาษาตั้งแต่เด็กจะทำให้เด็กสามารถพัฒนาความสามารถทางด้านต่าง ๆ สามารถสื่อสารกับผู้คนมากมาย

การจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์

1. ความหมายโฟนิกส์

โฟนิกส์เป็นระบบเสียงของภาษาที่จะแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปตัวอักษรกับเสียง เป็นระบบที่ใช้ในการสอนอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง โดยสังเกตจากความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงตัวอักษร (Golf, 1998, หน้า 138 – 141 อ้างอิงใน Oknation, 2551, Online) หน่วยงานด้านการศึกษารัฐฟลอริดา อธิบายเกี่ยวกับโฟนิกส์ว่า โฟนิกส์เป็นหลักการทางภาษาอังกฤษอย่างหนึ่งที่จะแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงของอักษรนั้น ๆ ผู้เรียนจะเรียนรู้ที่จะอ่านคำโดยการจำเสียง และรูปร่างของตัวอักษรนั้นๆ เสียงและรูปร่างของตัวพยัญชนะและสระที่ประกอบกันขึ้นเป็นคำจึงเป็นสิ่งสำคัญ (Florida

Department of Education 1994, หน้า 4 อ้างอิงใน Oknation, 2551, Online) โฟนิคส์ เป็นระบบเสียงของตัวอักษรในภาษาซึ่งแต่ละตัวมีเสียงเฉพาะของตัวเอง การอ่านออกเสียงผู้เรียนจะต้องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเสียง และรูปร่างของตัวอักษรนั้น ๆ การออกเสียงมีกฎเกณฑ์ทางภาษาบ่งบอกชัดเจนว่าตัวอักษรแต่ละตัวจะมีเสียงใด และเมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไป ตัวอักษรนั้น ๆ จะมีเสียงใด (UK. Department of Education, 2004, Online อ้างอิงใน Oknation, 2551, Online) โฟนิคส์ คือการเข้าใจเสียงที่ใช้ในแต่ละภาษา และถ่ายโยงเสียงสู่ตัวอักษร เพื่อให้สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้เรียนต้องฝึกฝนถ่ายโยงจากตัวอักษรสู่เสียง และเสียงสู่ตัวอักษรจนใช้ได้อย่างอัตโนมัติ (Brahmanad, 2006, Online อ้างอิงใน Oknation, 2551, online)

สรุปได้ว่า โฟนิคส์เป็นเรื่องของเสียง เพราะคำว่า Phonics มาจากคำว่า Phone ที่แปลว่า เสียง แต่ในที่นี้โฟนิคส์ หมายถึงเสียงในภาษา ซึ่งเน้นที่เสียงของพยัญชนะ และสระ ที่ผู้เรียนจะต้องแปลงเสียงออกมาให้ถูกต้อง

2. ประวัติการสอนภาษาแบบโฟนิคส์

ในศตวรรษที่ 17 ได้มีการพัฒนาการเรียนการสอนแบบโฟนิคส์ เนื่องจากภาษาแต่ละภาษามีความซับซ้อนมาก มีการตีพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับโฟนิคส์เป็นจำนวนมากเพื่อช่วยให้ครูหรือผู้ที่เรียนรู้อ่านภาษาได้รับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ McGuffey's Eclectic First Reader for Young Children ได้ถูกนำมาใช้ตั้งแต่ปี 1830s จนถึง 1920s จากนั้นโรงเรียนต่างๆ ในอเมริกาก็นิยมใช้วิธีการสอนแบบ "Look-and-say" โดย Scott Foresman และได้ตีพิมพ์ในหนังสือชุด "Dick and Jane" เพื่อใช้สอนการอ่าน โดยการเรียนรู้คำง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน (Handcock & Wingert, 1996) การสอนแบบ "Look-and-say" สอนโดยเน้นการอ่านแบบการจำคำ (Memorization of sight words) จากคำที่กำหนดให้ แต่ผู้เรียนไม่ได้รับการสอนเกี่ยวกับเสียงหรือสัญลักษณ์ของการตัวสะกด (Krashen, 2000) ในปี ค.ศ. 1995 การสอนแบบโฟนิคส์กลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้ง เนื่องจากในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 เด็กในอเมริกา ร้อยละ 25 ไม่สามารถอ่านและเขียนคำในระดับง่าย ๆ ได้ จากการทดสอบด้วยการวัดคะแนนมาตรฐานแบบใหม่พบว่า นักเรียนในระดับเกรดแปด (Eight grade) มีระดับเปอร์เซ็นต์ความสามารถด้านการอ่าน เทียบเท่ากับนักเรียนในระดับเกรดสาม (Third grade) ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา การสอนแบบ Look-and-say จึงเสื่อมความนิยมลง และวิธีการสอนแบบโฟนิคส์จึงกลับมานิยมอีกครั้งแต่มีการปรับปรุงวิธีการสอนให้เข้มข้นขึ้น มีระบบแบบแผนมากขึ้น (Systematic Phonics Instruction or Teacher Direct) จากนั้นจึงกลายเป็นเรื่องเกี่ยวกับธุรกิจมีการเปิดสถาบันและหลักสูตรอบรมผู้เชี่ยวชาญมากมาย ต่อมาเมื่อผู้เสนอวิธีการสอนภาษาแบบรวม (Whole Language) เนื่องจากบางคนรู้สึก

ยึดติดกับการสอนแบบซ้ำ ๆ บางคนกล่าวว่า การสอนแบบโฟนิกส์เป็นการฟื้นฟูการสอนแบบ Look-and-say แต่ก็มีครูรุ่นเก่าและสถาบันอบรมครูหลาย ๆ แห่งยังยอมรับการสอนแบบโฟนิกส์อยู่ ถึงแม้ว่าครูรุ่นใหม่จะไม่เห็นด้วยและสนับสนุนการสอนแบบโฟนิกส์ก็ตาม แต่ไม่นานนักปัญหาเรื่องประสิทธิภาพด้านการอ่านก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง และเกิดการถกเถียงกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ในวงกว้าง ไม่โดยเฉพาะวงการการศึกษาฯ ยังรวมไปถึงวงการเมืองและศาสนาอีกด้วย เนื่องจากเด็ก ๆ ไม่มีการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างที่เห็นได้จากทักษะการสะกดคำของเด็กด้อยลงอย่างมาก จากการทดสอบข้อสอบมาตรฐานของรัฐ ดังนั้นพวกเขาจึงกลับมาใช้การสอนแบบโฟนิกส์อีกครั้ง โดยรัฐแคลิฟอร์เนียได้ประกาศให้โรงเรียนทุกโรงเรียนต้องมีการสอนโฟนิกส์ จากนั้นรัฐอื่น ๆ ในอเมริกาจึงทำตาม (Wilson, 2000)

สรุปได้ว่า แต่ละยุคแต่ละสมัยได้รับความนิยมในการจัดการเรียนการสอนที่ต่างกันออกไป การสอนแบบโฟนิกส์ได้รับความนิยมและอาจจะไม่นิยมในแต่ละสมัย แต่อย่างไรก็ตาม การสอนแบบโฟนิกส์ยังคงสามารถพัฒนาทักษะให้กับเด็ก ๆ ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากโฟนิกส์เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านให้กับเด็ก ๆ ในการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ

3. ความสำคัญและจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาแบบโฟนิกส์

วิชา “สัทศาสตร์” (Phonetics) เป็นการศึกษาธรรมชาติของเสียงพูด กระบวนการการเปล่งเสียงและการออกเสียง นักสัทศาสตร์จะศึกษาลักษณะการออกเสียงตามหลักวิทยาศาสตร์ที่ว่าด้วยการออกเสียง ส่วนการศึกษาเสียงในคำพูดว่า Phonology ซึ่งศึกษาความเกี่ยวข้องของเสียงในภาษา นักการศึกษาได้ใช้การวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเสียงเหล่านี้ได้ ในการนำเสนอความสัมพันธ์ของเสียง และตัวอักษรเพื่อนำมาช่วยในการสอนอ่าน ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรนี้ค่อนข้างจะซับซ้อน เนื่องจากการออกเสียงไม่ได้กำหนดว่าตัวอักษรแต่ละตัวสามารถออกเสียงได้ เพียงเสียงเดียวแต่ความเป็นจริงแล้วตัวอักษร 1 ตัว อาจสามารถออกเสียงได้หลายเสียง ดังนั้นวิธีการที่นำแต่ละตัวอักษรมาผสมกันเป็นคำกริยาก็สามารถออกเสียงเป็นคำศัพท์ต่าง ๆ ได้ (Venezky, cited in Lapp and Flood, 1992 อ้างอิงใน น้ำทิพย์ ขจรบุญ, 2553) นักการศึกษาได้นำความรู้เกี่ยวกับการศึกษาเสียงนงเหล่านี้มาเป็นส่วนช่วยนำไปสู่การสอนความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร และพัฒนาเป็นวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ Weaver (1994) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ว่าเป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านและสะกดคำ ดังนั้นการสอนเด็กในระดับเริ่มต้นจึงควรเริ่มที่การสอนช่วยเสียงเพื่อพัฒนาไปสู่ทักษะที่ยากขึ้นต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับที่ Morrison (1968) ได้กล่าวถึงโฟนิกส์ว่าเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้วิธีต่าง ๆ เพื่อฝึกฝนให้นักเรียนได้วิเคราะห์เสียงและรู้คำศัพท์ วิธีนี้จะเน้นที่การสรุปกฎเกณฑ์และนำไปใช้เมื่อนักเรียนพบคำที่มี

ความคล้ายกัน การสอนหน่วยเสียงนี้เน้นการฝึกฝนหน่วยย่อยของตัวอักษรและคำศัพท์ซึ่งจะสอนก่อนที่จะมีการสอนอ่านอย่างจริงจัง วิธีการนี้จึงเหมาะสำหรับเด็กในระดับประถมศึกษา ซึ่ง Bloomfield และ Barhnart นักภาษาศาสตร์ผู้ซึ่งส่งเสริมวิธีการที่เน้นหน่วยเสียง เชื่อว่าคำหรือกลุ่มคำเป็นพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนที่จะฝึกวิเคราะห์เสียง เพื่อช่วยให้เด็กสามารถวิเคราะห์คำอื่นได้ด้วยต่อไป (Morrison, 1968 อ้างอิงใน แสงวิไล จารูวาที, 2554) ความต้องการในการเรียนการสอนภาษาแบบโฟนิคส์วางอยู่บนพื้นฐานที่ค่อนข้างได้รับการยอมรับที่ว่า ความตระหนักในหน่วยของเสียง (Phonemic Awareness) นั้นเป็นทักษะก่อนการอ่านที่จะเป็นสำหรับการรู้จักอักษรในภาษาเขียนทั้งนี้เนื่องจากระบบการเขียนในภาษาอังกฤษนั้นระบบการออกเสียงและหน่วยของเสียงของเสียงที่สอดคล้องกันไม่ค่อยจะตรงกันนักซึ่งบางครั้งอาจทำให้เกิดความสับสนสำหรับผู้เรียนหลายๆ คน ทั้งที่เป็นเจ้าของภาษาเองหรือผู้เรียนซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยพื้นฐานแล้วในภาษาอังกฤษประกอบด้วยตัวอักษรโรมัน 26 ตัวซึ่งใช้แทนเสียงต่าง ๆ มากกว่า 40 เสียง ในการสร้างสรรค์หลายร้อยรูปแบบการสะกดคำ และมีบางครั้งมีคำที่ใช้โดยทั่วไปหลายคำที่ไม่เข้ากับกฎการสะกดทั่วไป ซึ่งทำให้การเรียนการสอนแบบโฟนิคส์มีประโยชน์ สำหรับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ นั้น การแยกคำมาเป็นพยางค์ มักเป็นไปโดยธรรมชาติ แต่ทักษะของการวิเคราะห์ภาษาในรูปหน่วยเสียง (Phonemes) นั้นต้องมีการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพื้นฐานของเสียง (Jannuzi, 1997)

นอกจากนี้ Jannuzi (1997) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายหลักของการสอนภาษาแบบโฟนิคส์ว่าเป็นวิธีการสอนที่อธิบายความกระจ่างและเพิ่มเติมการเรียนรู้ของความตระหนักในหน่วยพื้นฐานของเสียง (Phonemic Awareness ซึ่ง คือการตระหนักว่าภาษาพูดนั้นประกอบด้วย การเรียงลำดับต่อเนื่องของหน่วยพื้นฐานของเสียงต่าง ๆ) และจากนั้นจึงเกี่ยวโยงความสัมพันธ์ถึงแบบแผนการสะกดคำในภาษาเขียน ซึ่งการเรียนการสอนสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพก็อาจเป็นสะพานแห่งความรู้สะกดคำในภาษาเขียนและการเริ่มต้นที่แท้จริงของความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Glazer (1998) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาแบบโฟนิคส์มีความจำเป็นต่อการสะกดคำด้วยเช่นกัน

Anderson and Others เป็นผู้เขียนหนังสือชุด Becoming a Nation of Readers (1985 อ้างอิงใน Chard & Osborn, 1999 อ้างอิงใน แสงวิไล จารูวาที, 2554) กล่าวว่าถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนแบบโฟนิคส์ว่า ไม่ใช่ เพียงแค่เด็กจะสามารถบอกถึงกฎความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรได้เท่านั้น แต่จุดประสงค์ที่แท้จริงคือ ต้องการให้เด็กเข้าใจหลักการว่าเสียงและตัวอักษรนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ เมื่อความสัมพันธ์พื้นฐาน

ของเสียงและตัวอักษรได้รับการสอนแล้ว วิธีการที่ดีที่สุดต่อเด็กต่อมาคือ กระบวนการเรียนการสอนภาษาแบบโฟนิกส์

Hughes (1972, p.2-8) กล่าวถึงการสอนภาษาในระหว่างศตวรรษที่ 19 ว่า เริ่มต้นด้วยการสอนเด็ก ๆ ระบบตัวอักษร การดำเนินการสอนภาษาแบบโฟนิกส์นั้นก็เพื่อดึงความสนใจของเด็กให้รู้จักตัวอักษรที่เป็นตัวพิมพ์ในภาษาเขียนและบอกเข้าถึงเสียงของอักษรเหล่านั้น แม้ในการอ่านจริงก็ได้เห็นคำและเดาคำจากบริบทช่วยหรือจากภาพประกอบ แต่บางครั้งพวกเขาก็ไม่อาจเสียงกับการเผชิญคำต่าง ๆ ที่เขาไม่เคยรู้หรือจดจำโดยการมองเห็นมาก่อน ซึ่งชัดเจนว่าเด็ก ๆ ต้องการตัวช่วยที่จำเป็นเพื่อแปลรหัสคำที่ไม่คุ้นเคย

การสอนโฟนิกส์ให้ผู้เรียนตั้งแต่ต้นเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ บางคนอาจเรียนรู้ทักษะการออกเสียงอย่างง่ายดายซึ่งหมายความว่าพวกเขาต้องการการสอนการออกเสียงเพียงเล็กน้อย แต่บางคนอาจต้องการการสอนการออกเสียงหรือโฟนิกส์ตั้งแต่ระดับเริ่มต้นเด็กหลาย ๆ คนจะได้รับประโยชน์จากการเรียนการสอนการออกเสียงอย่างเป็นระบบ แต่ควรระมัดระวังในเด็กระดับประถมศึกษา เพราะเด็กบางคนก็ไม่ต้องการที่จะเรียนรู้ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องหาวิธีการสอนและเทคโนโลยีใหม่ เพื่อใช้เป็นแรงจูงใจให้เด็กได้เรียนรู้ (Fitzgerald, J.A. & Fitzgerald, P.G., 1967, หน้า 75 – 76)

4. วิธีการสอนและประโยชน์ของการสอนแบบโฟนิกส์

การสอนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์นั้นมีอยู่ 2 แบบ คือการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์เสียง (Analytic Phonics หรือ Implicit Phonics) โดยการจำแนกหรือแยกแยะ การสอนแบบวิเคราะห์เสียงนั้น ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรจากคำทั้งคำก่อน เช่น การสอนอักษรคู่ที่ออกเสียงเดียวกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า “shell” หรือ “dash” มีเสียงที่คล้ายกันคือ /sh/ (Bloomfield and Barhnart อ้างอิงใน Vacca, J.A & others, 1995, หน้า 50) ส่วน Dr. Kerry Hempenstall (2002) แห่ง Department of Psychology and Disability Studies, Royal Melbourne Institute of Technology กล่าวสอดคล้องกันว่า การสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์เสียง (Analytic หรือ Implicit Phonics) นั้น เป็นการเสนอคำทั้งคำจะไม่มีมีการแยกเสียงที่ประกอบเป็นคำนั้นออกจากกัน ซึ่ง Morrison (1968) ได้เสนอว่าการสอนเสียงนั้นต้องเริ่มจากการเตรียมความพร้อมสำหรับหน่วยเสียง กล่าวคือต้องให้นักเรียนเห็นคำศัพท์ทั้งคำ นักเรียนจึงจะสังเกตเห็นส่วนย่อยของคำได้ เมื่อนักเรียนเห็นคำศัพท์แล้วจึงจะเรียนรู้เสียงของตัวอักษรในคำ ปัญหาของวิธีการสอนรูปแบบนี้ คือ การสันนิษฐานที่ไม่ถูกต้องว่าเสียงในคำนั้นเป็นเสียงอะไรจึงไม่สามารถอ่านคำ ๆ นั้นได้ ซึ่งเกิดจากผู้เรียนขาดทักษะเกี่ยวกับความตระหนักในหน่วยของเสียงแต่ละเสียงที่มาประกอบเป็นคำ ส่วนรูปแบบที่สองคือการสอนโฟนิกส์แบบสร้างคำ

(Synthetic Phonics หรือ Explicit Phonics) นั้นผู้เรียนจะได้เรียนรู้การออกเสียงจากการสร้างคำของตัวอักษรแต่ละตัวที่นำมาประสมกัน ผู้สอนแสดงให้ผู้เรียนในระดับต้นทราบว่า ตัวอักษรหนึ่ง ๆ แทนด้วยเสียงใดบ้าง เช่น “b” อ่านว่า /b/, “a” อ่านว่า /æ/ และ “t” อ่านว่า /t/ เมื่อนำมาผสมกันจะได้คำว่า “bat” (Vacca, J.A. & other, 1995, หน้า 50) เช่นเดียวกับที่ Kerry Hempenstall (2002) ได้กล่าวว่าการสอนโฟนิกส์แบบสร้างคำนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรต่างๆ ที่สอดคล้องกัน แล้วจึงสอนกระบวนการผสมคำและอ่านออกเสียง เช่น /m/ + /æ/ + /n/ = man การรู้ถึงส่วนต่าง ๆ ของโครงสร้างของภาษาหนึ่ง ๆ สำคัญและจำเป็นต่อผู้ที่ไม่มีความรู้ในการจัดกลุ่มหรือประสมส่วนประกอบของคำของภาษานั้น ๆ อย่างเหมาะสม

ในส่วนของ Fitzgerald, J.A. & Fitzgerald, P.G. (1967, p.75 – 76 (อ้างอิงใน จีรพันธ์ เมฆวงษ์, 2547, หน้า 15) ได้ให้คำแนะนำเฉพาะในการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ ดังต่อไปนี้

1. การสอนภาษาแบบโฟนิกส์ควรเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน
2. การเห็นคำศัพท์ พัฒนาจากคำที่มีความหมาย คำที่มีประโยชน์ที่สุดและการเริ่มการอ่าน เป็นส่วนสำคัญพื้นฐานสำหรับการสอนภาษาแบบโฟนิกส์
3. การฝึกการฟัง ควรได้รับการสอนและฝึกฝนในระยะแรก เพื่อช่วยการจำ เช่น man และ me และการแยกความแตกต่างของเสียง mine, fine, line เป็นต้น
4. ทิศทางของกระบวนการสอนในการวิเคราะห์คำ ต้องมาจากซ้ายไปขวา และความสนใจต้องเริ่มจากเสียงต้น กลาง และเสียงท้าย
5. ผู้เรียนอาจใช้บริบท ตำแหน่ง และตัวช่วยอื่น ๆ ขณะที่เริ่มการฝึกออกเสียง
6. การสอนการจดจำหลักการพื้นฐานเพื่อเพิ่มความคุ้นเคยในคำที่จำเป็น การแปลงเสียง และการสะกดคำ
7. การแทนที่ตัวอักษรของเสียงต้นในคำ เป็นกิจกรรมที่ให้ผลดี เช่น จากคำว่า can ผู้เรียนอาจค้นพบคำอื่นๆ เช่น man, pan, fan, van
8. การจับคู่เสียงและสัญลักษณ์ อาจได้รับการฝึก ครูอาจออกเสียงคำ เช่น cap และให้ผู้เรียนอาจบอกคำที่เป็นตัวเขียนในระหว่างกลุ่มคำว่า map, gap, tap, nap
9. ผู้เรียนควรแยกแยะ Phonogram เช่น -and ในคำว่า hand และ land หรืออาจประสมคำควบกล้ำและรูปของเสียงเพื่อสร้างคำ br- ในคำว่า brow หรือ -ing ในคำว่า bring และ ring
10. ผู้เรียนจะต้องมีความกระตือรือร้นเมื่อเขาพบว่า สามารถถอดรหัสคำใหม่ ๆ ได้ด้วยความรู้ด้านโฟนิกส์

นอกจากนี้ Hughes (1972 อ้างอิงใน น้าทิพย์ ขจรบุญ, 2553) ก็ได้เสนอลำดับ
 ชั้นในการสอนเสียงต่าง ๆ ซึ่งควรเริ่มสอนจากเสียงที่เปล่งได้ง่าย ไม่ซับซ้อนก่อน ดังนี้

1. เสียงพยัญชนะเดี่ยว (กลุ่มที่ 1) ได้แก่ “t, b, n, r, m, d, s, c, p, g”
2. เสียงสระ
 - 2.1 สระหน้า ได้แก่ a เช่นใน “apple”
 e เช่นใน “egg”
 i เช่นใน “link”
 o เช่นใน “orange”
 u เช่นใน “umbrella”
 - 2.2 สระกลาง ได้แก่ a เช่นใน “bat”
 e เช่นใน “pet”
 i เช่นใน “tin”
 o เช่นใน “hot”
 u เช่นใน “jug”
 - 2.3 เสียง “y” เช่นใน “baby”, “fly”
3. เสียงพยัญชนะเดี่ยว (กลุ่มที่ 2) ได้แก่ “t, l, y, h, w, j, k, z”
4. เสียงพยัญชนะคู่ ได้แก่ “bb, dd, ff, gg” รวมถึง “ck”
5. เสียงพยัญชนะประสม ได้แก่ “ch, sh, th, wh, gu”
6. เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ได้แก่ “st, sp, sc, sk, sm, sn, sw” , “br, cr, dr, tr, gr, fr” และ “bl, pl, cl, fl, gl”
7. เสียงสระประสม ได้แก่ “ai, ay”
 “oi, oy”
 “oo, oa, ow, ou”
 “ee, ue”
 “ei”
 “ie”

Lapp และ Flood (1992) ได้ให้คำแนะนำในการนำเสนอวิธีการสอนแบบโฟนิกส์
 ดังต่อไปนี้

1. เสียงที่มีมากในการพูดคือ เสียงพยัญชนะ ดังนั้นจึงเป็นส่วนที่นำเสนอก่อน
 เป็นอันดับแรกตามหลักการสอนแบบโฟนิกส์ ได้แก่

- 1.1 เริ่มต้นด้วยพยัญชนะที่มีลักษณะการเขียนและเสียงคล้ายกัน (s, m, p)
- 1.2 ไม่ควรสอนพยัญชนะที่คล้ายกันพร้อมกันในครั้งเดียว เพราะจะทำให้เกิดความสับสน (b, d, p, m, n)

1.3 ควรสอนพยัญชนะที่มีเสียงไม่ชัดเจนในตอนท้าย (c, g, h, w)

2. เริ่มต้นด้วยการสอนพยัญชนะต้น
3. สอนเสียงเดี่ยวก่อนเสียงพยัญชนะคู่ (sh, ch, th, ph)
4. สอนพยัญชนะคู่ก่อนพยัญชนะประสม (bl, fr, str, sl)
5. การสอนแบบโฟนิกส์ ควรเริ่มจากกิจกรรมที่ฝึกทักษะการฟังก่อน เพื่อให้ผู้เรียนแยกแยะความแตกต่างของเสียงต่าง ๆ ได้

การสอนแบบโฟนิกส์ ควรเริ่มจากกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟัง นักเรียนได้ฝึกการฟังและการแยกแยะความแตกต่างของเสียงต่าง ๆ จากนั้นให้นักเรียนฝึกการเลียนเสียงและครูควรชี้แนะหลักการออกเสียงให้นักเรียนตามหลักการออกเสียงให้ถูกต้อง

สถาบัน National Institute for Literacy (อ้างอิงใน นวัตกรรม ขจรบุญ, 2553) ในสหรัฐอเมริกา ได้เสนอวิธีการสอนโฟนิกส์ที่เรียกว่า The Research Building Block on How to Teach Children to Read โดย 4 ขั้นตอนในการสอนอ่านที่เป็นแบบล่างไปล่าง (Bottom – up) ซึ่งเริ่มจาก

1. Phonemic Awareness ความสามารถในการได้ยิน รับรู้ และแยกแยะหน่วยเสียง (Phonemes) ต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษได้ ตลอดจนสามารถควบคุมการใช้ (Manipulate) หน่วยเสียงของบทพูด (Speech Sounds) ที่ประกอบเป็นพยางค์ (Syllables) และคำ (Words)

2. Phonics องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษรกับเสียง (Letters Sound Correspondence)

3. Fluency Instruction กลยุทธ์การสอนอ่านให้คล่อง

4. Vocubular กลยุทธ์การสอนศัพท์

กระบวนการการเรียนการสอนโฟนิกส์นั้นต้องมีการจัดการที่มีขั้นตอนของกระบวนการดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อม (Warm up) เป็นขั้นตอนที่ปรับและเตรียมผู้เรียนให้พร้อมที่จะเรียน โดยใช้กิจกรรมสนุกสนานและสร้างความสนใจของผู้เรียน

2. ชื่อนำเสนอ (Presentation) ผู้เรียนได้รับการอธิบายเนื้อหาของหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และการลงเสียงเน้นหนักในคำ ผู้เรียนจะฝึกฟังก่อนจำแนกเสียงซึ่งครูอาจใช้ Chart ประกอบคำอธิบายเกี่ยวกับอวัยวะที่เกี่ยวข้องและการกำเนิดเสียง

3. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Pratice) ผู้เรียนออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ เริ่มจากการออกเสียงตัวอักษรแต่ละตัว ออกเสียงเป็นคำ วลี และประโยค

3.1 ผู้เรียนฝึกออกเสียงซ้ำ ๆ ของคำ วลี ปล่อยให้ฝึกการฝึกในรูปแบบต่างๆ ซึ่งผู้สอนจะออกเสียงให้ผู้เรียนฟังในลักษณะที่เป็นธรรมชาติมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือให้นักเรียนฟังจากเทปที่มีเจ้าของภาษา โดยให้เป็นไปตามบริบทที่ใช้ภาษานั้น

3.2 ผู้เรียนทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ โดยการอ่านออกเสียงและเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์

4. ชื่อนำไปใช้ (Production) หรือขั้นแสดงออกทางภาษา (Expressing) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะได้นำความรู้เกี่ยวกับทักษะที่เรียนไปใช้ในการฝึกฝนด้วยตนเอง

การสอนโฟนิกส์มีประโยชน์ต่อทักษะด้านการฟัง พูด และอ่าน ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน เพราะวิธีการสอนภาษาอังกฤษ โดยการสอนอ่านเป็นคำที่เรียกว่า การสอนอบบองศ์รวม (Whole Language) แต่ไม่ได้ผล เพราะทำให้นักเรียนมีปัญหาในการอ่านคำใหม่ๆ ระบบการสอนอ่านเป็นคำ สอนให้นักเรียนอ่านด้วยความจำ และเมื่อพบคำใหม่ก็มักจะอ่านด้วยการเดา (Guess Work)

วิธีสอนแบบโฟนิกส์เริ่มต้นด้วยการสอนให้นักเรียนรู้จักแยกแยะหน่วยเสียงภาษาอังกฤษหรือถอดรหัสเสียง ซึ่งมีทั้งหมด 42 เสียง (Phonemic Awareness/Decoding) ก่อนที่จะอ่านเป็นคำ ควรสอนให้นักเรียนนำเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร (Letter Sound Correspondence หรือ Phonics) ดังนั้นการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์จึงต้องสอนอย่างเป็นระบบเป็นลำดับตามขั้นตอน มหาวิทยาลัยเยล ได้วิจัยการเรียนรู้ทางด้านสมอง (Brain-based Learning/ Neuron – scientific Research) ได้ทำการสแกนสมองของผู้เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการของโฟนิกส์ และวิธีการเดิม พบว่า วิธีการสอนโฟนิกส์ในรูปแบบดังกล่าวช่วยกระตุ้นเซลล์สมองทำให้สมองมีการสร้างเส้นใยสมองใหม่ และใยสมองเดิมแตกตัวมีผลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านภาษาอังกฤษสูง เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนด้วยวิธีอื่น (อินทรีราศรีประสิทธิ์, 2007, Online)

จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก ผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับอักษรและเสียงต่าง ๆ ไปใช้ในการพัฒนาทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษทุกทักษะ ไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการสะกด

คำ เมื่อผู้เรียนแยกแยะหน่วยเสียงได้ ผู้เรียนสื่อสารอย่างเข้าใจกับเจ้าของภาษาได้ การที่ผู้เรียนพบคำใหม่และสามารถแยกแยะหน่วยเสียงอ่านได้จะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเขียนคำที่อ่านได้อีกด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนต้องมาจากความร่วมมือของครูและผู้เรียน ผู้สอนต้องเป็นผู้ชักจูง กระตุ้น และให้กำลังใจกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการอยากเรียนรู้ ผู้สอนต้องจัดการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย ผู้สอนต้องใช้วิธีการสอนอย่างเหมาะสม เพื่อให้เกิดกับผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสอนโฟนิกส์

การจัดการเรียนการสอนภาษาที่ไม่ใช้ภาษาแม่ นั้น ครูหรือผู้สอนและผู้เรียนเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาภาษาของผู้เรียน ดังนี้

1. ปัจจัยด้านผู้สอน

ประกอบด้วยคุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอนของครู โอกาสทางการเรียนของผู้เรียน ซึ่งรวมทั้งเวลาที่ใช้เรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เกณฑ์การประเมินผลซึ่งอาจประเมินได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ณัชชาวิทย์ ทรัพย์เย็น, 2556) จอห์นและมอร์โรว์ (Johnson and Morrow 1981, 60 – 61) ให้หลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนด้านความรู้ความสามารถตั้งแต่เริ่มต้นเรียน ผู้สอนควรชี้ให้เห็นว่ารูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนตระหนักว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายในการเรียนและการฝึกใช้ภาษาในการเรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าจะเมื่อเรียนแล้วจะสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มมากขึ้น สามารถอ่านคำได้มากขึ้น เป็นต้น

2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated skills) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ เช่น แยกสอนไวยากรณ์จากบทสนทนา หรือแยกการสอนแต่ละทักษะจะไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการ

3. ฝึกสมรรถวิสัยด้านการสื่อสาร (Communicative competence) ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหาย (Information gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมในการฝึกใช้ภาษา การทำกิจกรรมใช้ภาษาควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือก (Choice) ใช้ข้อความใดก็ได้ที่เห็น

เหมาะกับการพบปะและสถานการณ์ การใช้ภาษาในการสื่อสารจึงต้องมีการโต้ตอบให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ซึ่งกันและกัน เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้รวมทั้งได้รับประสบการณ์ที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มีการฝึกให้แสดงความคิดเห็นหรือระดมพลังสมอง (Brainstorming activities)

5. ฝึกให้ผู้เรียนเคยชินกับการใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดและให้สื่อสารได้คล่อง การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต้องให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์มากกว่าการใช้รูปแบบ

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับ ลิตเติลวูด (Littlewood 1981) คือ ความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษามีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษาได้ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเต็มสมรรถนะตามศักยภาพ
2. ช่วยเพิ่มแรงจูงใจให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายสูงสุดในการเรียนภาษา
3. ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติ
4. ช่วยสร้างบริบทในการสร้างโอกาส สภาพแวดล้อมที่สนับสนุนผู้เรียน

นอกจากการจัดกิจกรรมของครู พฤติกรรมการสอนของครูก็เป็นองค์ประกอบในการเรียนของนักเรียน สอดคล้องกับ มิลแมน (Millman 1981) ที่ได้เน้นพฤติกรรมการสอนของครูว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอน เพราะครูเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน พฤติกรรมของครูจึงส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่พึงปรารถนา เพราะพฤติกรรมการสอนจะทำให้ผู้เรียนสนใจเรียนและมีความพอใจในการเรียน การจัดการเรียนการสอนของครูที่มีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย

1. การติดต่อสื่อสาร ผู้สอนที่ประสบความสำเร็จในการสอนต้องมีการสื่อสารกับผู้เรียนได้ดี โดยรูปแบบการติดต่อสื่อสารโดยทั่วไปประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ การกำหนดข่าวสาร ช่องทางการส่งสาร การใส่รหัสช่องทางการสื่อสาร การถอดรหัสนและการเข้าใจสื่อสาร การป้อนกลับและประเมินผล หลักการติดต่อสื่อสารในชั้นเรียนผู้สอนจำเป็นต้องพัฒนาทั้งคุณลักษณะส่วนตัวและทักษะในการติดต่อสื่อสาร เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. การวางแผนการสอนและการเตรียมการสอน ถ้าผู้สอนมีการวางแผน การเตรียมการสอนเป็นอย่างดี และเป็นระบบ จะนำไปสู่การสอนที่มีประสิทธิภาพ การวางแผนการสอนจึงเป็นตัวกำหนดวิธีการสอนและกระบวนการสอน

3. การอธิบาย สาธิตและการใช้สื่อการสอน ทั้งสามส่วนที่กล่าวมานั้นจะมีความเกี่ยวข้องกัน คือ เมื่อผู้สอนอธิบายเนื้อหาต่าง ๆ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาอย่างเป็นรูปธรรมมากที่สุด การใช้สื่อของจริงหรือภาพประกอบเพื่ออธิบายจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจคำศัพท์หรือสิ่งที่เป็นนามธรรมมากขึ้น การอธิบาย การสาธิตและการใช้สื่อการสอนประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 อย่าง คือ การนำเสนอเนื้อหา และ ตัวอย่างต่าง ๆ การอธิบาย การสาธิตและการใช้สื่อการสอนจึงจำเป็นต้องเชื่อมความสัมพันธ์ทั้งสามเข้าด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

4. สื่อการสอน เป็นตัวกลางในการจัดการเรียนการสอน และยังเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการจัดการเรียนการสอน สื่อเป็นตัวกลางที่จะช่วยนำความรู้ไปยังผู้เรียนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้

5. การตั้งคำถาม การใช้คำถามเป็นภาษาอังกฤษอังกฤษ ผู้สอนจะเริ่มถามนำ แล้วเรียกให้ผู้เรียนถามคำถามเพื่อน ๆ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการใช้ความคิด ในการตั้งคำถามเป็นภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ ผู้สอนต้องเข้าใจจุดประสงค์ของการถาม รู้หลักการถามที่มีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนเข้าใจและสามารถโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ คำถามที่เลือกถามควรใช้ภาษาพูดที่เข้าใจง่ายและควรใช้ภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนหลาย ๆ คนได้มีโอกาสตอบคำถาม ผู้สอนควรกระจายคำถามให้ทั่วถึง มิใช่ถามแต่ผู้เรียนที่เก่งเท่านั้น ถามนักเรียนเก่งเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ถูกต้อง ถามนักเรียนที่อ่อนเพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจและเข้าใจดีขึ้น ถามความสนใจในการตอบคำถามเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเท่า ๆ กัน ถามทีละคนเพื่อประเมินรายบุคคล ถามพร้อมกันเพื่อสรุปเนื้อหา ผู้สอนควรใช้คำถามที่หลากหลาย ผู้สอนควรใช้กิริยาท่าทางเสียงประกอบการถาม ผู้สอนควรเพิ่มบรรยากาศของการสนทนาอยากตอบของผู้เรียนด้วยการใช้ท่าทาง น้ำเสียงให้ผู้เรียนตอบ

6. การมอบหมายงาน ผู้สอนต้องมีความสามารถในการมอบหมายงานเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจและเพิ่มการเรียนรู้ให้สูงขึ้น การมอบหมายงานเพื่อเป็นการสนับสนุนการเรียนการสอนที่ผ่านมาแล้ว เพื่อสร้างความเข้าใจในสิ่งที่เรียนมาแล้วได้ดียิ่งขึ้น การมอบหมายงานผู้สอนต้องพิจารณาความยากง่าย ความน่าสนใจ การควบคุมดูแลและช่วยเหลือของผู้ปกครอง และควรรู้จักระดับความสามารถของผู้เรียนแต่ละบุคคลด้วย (Cole and Chan 1987, หน้า 146 – 165)

7. การจัดการห้องเรียน ผู้สอนมักมีความยุ่งยากใจเกี่ยวกับการจัดการห้องเรียน และระเบียบวินัยในห้องเรียน ห้องเรียนที่ไม่มีระเบียบจะทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยประสิทธิภาพลง การจัดห้องเรียนไม่ดีจะทำให้การเรียนการสอนประสบปัญหา การจัดห้องเรียนควรจัดให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน การจัดห้องเรียนมีความหมายกว้างขวางครอบคลุมทั้งระเบียบวินัย ประสิทธิภาพในการสอน และทักษะในการจัดการห้องเรียน การจัดห้องเรียนของผู้สอนจำเป็นต้องทราบพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของผู้เรียนทั้งในทางด้านบวกและลบ ผู้สอนต้องสามารถวินิจฉัยได้ว่าพฤติกรรมของผู้เรียนเกิดจากสาเหตุใด เพื่อจะหาวิธีแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม

8. การจูงใจและการเสริมแรง เป็นการใช้พลังของผู้สอนอย่างมีทิศทางเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จอย่างใดอย่างหนึ่ง ประกอบด้วย การจูงใจภายในและการจูงใจภายนอก การจูงใจภายในเป็นแรงขับในการทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้รางวัลแก่ตนเอง ส่วนการจูงใจภายนอกเป็นการจูงใจ เพื่อให้ได้รับการยกย่อง ชมเชย รางวัลจากบุคคลภายนอก (Cole and Chan 1987, หน้า 210 – 230)

9. การให้ข้อมูลป้อนกลับและการแก้ไขให้ถูกต้อง เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน การให้ข้อมูลป้อนกลับ หมายถึง การแจ้งให้ผู้เรียนแต่ละคนทราบถึงความเหมาะสมของการกระทำหรือการตอบของผู้เรียน ผู้สอนอาจให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนได้หลายรูปแบบ คือ การให้ข้อมูลป้อนกลับทางบวกและทางลบ การเสริมแรงและการลงโทษ การให้ข้อมูลป้อนกลับโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ การให้ข้อมูลป้อนกลับ โดนการประเมินผลและไม่ต้องประเมิน การให้ข้อมูลป้อนกลับและใช้ภาษาท่าทาง การให้ข้อมูลป้อนกลับว่าถูกหรือไม่ถูก กระบวนการสอนจำเป็นต้องแก้ไขสิ่งที่ยังเข้าใจคลาดเคลื่อนให้ถูกต้อง การแก้ไขให้ถูกต้องนับเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการสอนเพื่อให้นักเรียนเข้าใจแนวคิดที่ถูกต้อง หลักการในการให้ข้อมูล การเลือกให้ข้อมูลป้อนกลับและแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมกับนักเรียนและผู้สอนจะจัดเตรียมข้อมูลป้อนกลับและแก้ไขให้ถูกต้องได้อย่างไร (Cole and Chan 1987 หน้า 249 – 259)

10. ประเมินผลการเรียน เป็นตัวบ่งชี้พฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับใด การประเมินผล คือการนำเอาข้อมูลที่ได้จากการวัดผลมาพิจารณา เพื่อหาข้อสรุปหรือประเมินค่าหรือตีราคา ดูก (Duke 1990, หน้า 112) กล่าวว่าการประเมินผล หมายถึง กระบวนการในการตัดสินใจให้คุณค่าหรือสรุปผล เพื่อพิจารณาความเหมาะสมหรือเป็นการพิจารณาคุณค่าของลักษณะพฤติกรรมและสิ่งของว่าดีหรือไม่เพียงใด โดยเปรียบเทียบกับมาตรฐาน

สรุปได้ว่า ผู้สอนเป็นปัจจัยโดยตรงที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนนั้นบรรลุจุดประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน สอดคล้องกับบลูม (Bloom, 1979, หน้า 115 – 126) ที่กล่าวไว้ว่า คุณภาพการสอนที่ดีนั้น ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ให้แรงเสริมที่สอดคล้องกับผู้เรียน ค้นหาข้อมูลย้อนกลับและแก้ไขข้อบกพร่อง ผู้สอนมีการวางแผนเตรียมการสอน และการเตรียมความพร้อมของผู้สอน ผู้สอนบอกจุดมุ่งหมายและขั้นตอนในการทำงานให้ผู้เรียนได้เข้าใจ มีการลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก ใช้อุปกรณ์การสอนอย่างเหมาะสม มีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรม ใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจ รับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน สามารถควบคุมอารมณ์ได้ มั่นยำในเนื้อหาวิชา และความรู้ในเรื่องที่สอน ให้นักเรียนค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเหนือจากเรื่องที่เรียน เน้นการปฏิบัติควบคู่กับเนื้อหาวิชาและมีความสามารถในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ (ไพฑูริย์ สินลรัตน์ และ นุชนาฏ วรยศศรี, 2544)

2. ปัจจัยด้านผู้เรียน

ความสามารถในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ความถนัดของผู้เรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐาน ความถนัด ความมานะบากบั่น แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน เจตคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ กลวิธีในการเรียน และลักษณะนิสัยทางการเรียนของผู้เรียน

2.1 ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ

ผู้เรียนจะสามารถรับรู้ภาษาต่างประเทศที่เรียนได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยมีปัจจัยทางอารมณ์เป็นส่วนประกอบ (Tracy Terrell อ้างใน วิภาดา ประสารทรัพย์, 2542) ได้แก่ สภาพและบรรยากาศในชั้นเรียน ความวิตกกังวลในการเรียนรวมทั้งตัวครูผู้สอนก็เป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ทางภาษาด้วย (ยุพเยาว์ เมืองหมุด, 2548 อ้างอิงใน อธิราภรณ์ พลายน้อย, 2555)

2.2 ลักษณะนิสัยของผู้เรียน

ลักษณะนิสัยของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับวิธีการเรียน (Learning Styles) ของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในแต่ละคน (Individual Differences) (อธิราภรณ์ กิจจักษ์, 2553, หน้า 43)

ประสาธ อิศรปริดา (2542, หน้า 45 อ้างอิงใน ณิชชาธิ์ ทรัพย์เย็น, 2556) กล่าวถึงนิสัยการเรียนของผู้เรียนว่า การเรียนที่บุคคลได้ฝึกฝนเป็นความเคยชิน โดยเฉพาะวิธีการทำงานและการใช้เวลาอย่างเหมาะสม กิจนิสัยการเรียนที่ดีมีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียน นักเรียนคนใดก็ตามเมื่อประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนแล้วไปปรึกษาครูผู้สอน ไม่นิ่งเหม่อลอยขณะเรียน สอบถามครูผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจ ใช้เวลาว่างศึกษาค้นคว้าในห้องสมุดเป็นประจำ จะมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่านักเรียนที่ไม่มีนิสัยการเรียน

ดังกล่าว สอดคล้องกับ จาโคโบวิทส์ (Jakobovits, 1991, หน้า 112) ที่ให้ความเห็นว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนดีนั้นจำเป็นต้องมีนิสัยการเรียนที่ดี เช่น ขยันอ่านหนังสือ หมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างสม่ำเสมอ ในขณะที่อ่านจะต้องจดบันทึกข้อความต่าง ๆ ไว้ Sally (2000) และ ดร.วิทย์ เทียงบูรณธรรม (2544, อ้างอิงใน ยุพเยาว์ เมืองหมุด, 2548, หน้า 16 อ้างอิงใน ธีราภรณ์ พลายเล็ก, 2555) ได้แบ่งลักษณะนิสัยของผู้เรียนเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. Introvert Learners คือ ลักษณะของบุคคลที่มีนิสัยเงียบขรึม ชอบอยู่กับความคิดของตนเองมากกว่าและไม่ชอบมีปฏิสัมพันธ์ติดต่อกับบุคคลอื่น มีความคิดครอบงำอยู่กับเรื่องของตัวเอง

2. Extrovert Learners คือ ลักษณะของบุคคลที่ชอบเอาใจใส่ต่อเรื่องภายนอกตัว เป็นบุคคลที่มีความกระตือรือร้น มีชีวิตชีวาและมีความเชื่อมั่นในตัวเอง ชอบพบปะพูดคุยกับบุคคลอื่น ๆ

2.3 กลวิธีในการเรียน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับกลวิธีในการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกัน เพื่อให้ตัวผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ แม้ว่าผู้เรียนจะมีสติปัญญาดีหรือมีความพยายามเพียงใดหากไม่มีกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอาจทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนได้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 12) ได้สรุปความหมายของกลวิธีในการเรียนรู้ไว้ว่า กลวิธีหรือกลยุทธ์ในการเรียนรู้คือ การคิดที่เป็นขั้นตอนหรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากความพยายามของผู้เรียนที่ต้องการจะพัฒนาทักษะทางภาษาไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่านหรือเขียน และการใช้ภาษาในสังคมเพื่อการเรียน การสื่อสารในสังคม เพื่อตนเองจะได้เข้าใจและใช้ภาษาได้ ซึ่งพฤติกรรมนี้กำหนดขึ้นเองอาจรวมถึงความสามารถในการเดาความหมาย การจำคำศัพท์และกฎเกณฑ์ทางการเรียนอีกด้วย สอดคล้องกับซิมแมอร์แมน (Zimmerman 1988, หน้า 284 – 298 อ้างอิงใน จิรากุล พิพัฒน์ตันติศักดิ์, 2548) และ พินริช (Pinrich 1995, หน้า 171 – 172 อ้างอิงใน จิรากุล พิพัฒน์ตันติศักดิ์, 2548) กล่าวถึงกลวิธีหรือกลยุทธ์ในการศึกษาว่า กลยุทธ์หรือกลวิธีเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ พัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจ สมาธิ และสิ่งที่เกี่ยวข้องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีกลยุทธ์ในการเรียนสูงจะเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อการเรียนสูงด้วยเช่นกัน มีการวางแผนการเรียนอย่างต่อเนื่อง เพราะเชื่อว่าการเรียนเป็นกระบวนการที่ควบคุมได้

2.4 เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เจตคติมีบทบาทสำคัญ เพราะความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษาด้วย ชีราภรณ์ กิจจาร์ภย์ (2553) ได้กล่าวไว้ว่า เจตคติที่ดีต่อการเรียน คือความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียน ทั้งด้านการจัดการเรียนการสอน วิชาเรียนและอาจารย์ผู้สอน ซึ่งแสดงพฤติกรรมออกมาใน 2 ลักษณะ คือ พึงพอใจและไม่พึงพอใจ สอดคล้องกับ ไคลน (Klein, 1990) ว่า เจตคติเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่สองจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าผู้เรียนที่มีเจตคติที่ไม่ดี

เลพตัน (1986, หน้า 354 อ้างอิงใน ชีราภรณ์ กิจจาร์ภย์, 2553) ได้แบ่งองค์ประกอบของเจตคติออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ด้านความรู้สึก (The affective component) ได้แก่ อารมณ์และความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกของบุคคลซึ่งมีอารมณ์มาเกี่ยวข้อง หากบุคคลใดมีความรู้สึกชอบพอบุคคลอื่นหรือสิ่งอื่นใดก็จะช่วยให้เกิดเจตคติที่ดีต่อบุคคลหรือสิ่งนั้น

2. ด้านความเข้าใจ (The cognitive component) ได้แก่ ความคิดและความเชื่อที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้หรือความเชื่อของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หากมีความรู้หรือความเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดีก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น

3. ด้านพฤติกรรม (The behavioral component) ได้แก่ การตอบสนองหรือการแสดงออกที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล คือ ความโน้มเอียงที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมตอบโต้บางอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา พฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเกิดจากความรู้สึกที่เขามีเกี่ยวกับวัตถุ เหตุการณ์หรือบุคคล

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของตนเอง หากผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานด้านภาษา มีลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ มีกลวิธีในการเรียนรู้ที่เหมาะสม และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ปัจจัยด้านส่งเสริมและสนับสนุน

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น นอกจากผู้สอนและผู้เรียนแล้ว ยังมีปัจจัยด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาภาษาให้กับผู้เรียนด้วย การจัดการเรียนสอนจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ มากมาย เช่นระบบการวัดผลประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ ระบบบริหารห้องสมุด ระบบโสตทัศนูปกรณ์ ศูนย์เอกสาร ศูนย์หนังสือ วัสดุอุปกรณ์ทางการศึกษาและ

เทคโนโลยีใหม่ ๆ สิ่งเหล่านี้จะช่วยเร้าความสนใจให้กับผู้เรียนสนใจที่จะเรียน ทั้งยังเร้าใจให้ผู้เรียนจดจำได้นานอีกด้วย ดังนั้นสถานศึกษาและผู้สอนจึงควรสร้างหรือสนับสนุนให้มีบรรยากาศทางวิชาการมากขึ้น เช่นจัดกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ สนับสนุนงบประมาณในการจัดซื้อสื่อภาษาอังกฤษ และติดตั้งระบบอินเทอร์เน็ตในโรงเรียนเพื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (จิรากุล พิพัฒน์ตันติศักดิ์, 2548, หน้า 57) สอดคล้องกับ ฌัชชารีย์ ทรัพย์เย็น (2556) ว่า สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ กิจกรรมการส่งเสริมทางวิชาการที่โรงเรียนจัดขึ้นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการรู้ภาษามากขึ้น นอกจากนี้ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมแล้ว การได้รับการสนับสนุนของผู้บริหารสถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็เป็นปัจจัยที่ต้องคอยสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย เข้มทอง ศิริแสงเลิศ (2555 อ้างอิงใน จิราภา เพียรเจริญ, 2556, หน้า 48 – 50) ได้กล่าวถึงบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษามี 5 ประการ คือ เป็นผู้จัดระบบการจัดการเรียนรู้ เป็นผู้สนับสนุนระบบการจัดการเรียนรู้เป็นผู้อำนวยความสะดวก เป็นผู้นิเทศ และเป็นผู้กำกับติดตามประเมินผล ดังนี้

1. บทบาทผู้จัดระบบการจัดการเรียนรู้ ในการบริหารจัดการเรียนรู้ ผู้บริหารมีบทบาทในการจัดระบบการจัดการเรียนรู้
2. บทบาทผู้สนับสนุนการจัดระบบการจัดการเรียนรู้ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องให้การสนับสนุนระบบการจัดการเรียนรู้
3. บทบาทผู้อำนวยความสะดวก ผู้บริหารสถานศึกษาต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เพื่อการจัดการเรียนรู้ดำเนินไปได้อย่างราบรื่น
4. บทบาทผู้นิเทศ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีบทบาทเป็นผู้นิเทศการจัดการเรียนการสอน
5. บทบาทผู้กำกับ ติดตาม ประเมินผล ผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีบทบาทเป็นผู้กำกับติดตาม และประเมินผลการจัดการเรียนรู้

สรุปได้ว่า สิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอนส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในด้านการเรียน และการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนที่ส่งเสริมด้านต่าง ๆ เพื่อให้ผู้สอนได้จัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษานั้น ล้วนแต่เป็นปัจจัยที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

น้ำทิพย์ ขจรบุญ (2553) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้วิธีการสอนโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปรินทร์รอยแยลส์วิทยาลัย และได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัดการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แล้วนำมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยสรุปว่า นักเรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์ และมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์

ธีรภรณ์ พลายเล็ก (2554) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงส่วนน้อยที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมีเพียงร้อยละ 8.07 2) ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ณัชชาธิ์ ทรัพย์เย็น (2556) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นปวช. ปีที่ 1 สาขาวิชาไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยเทคโนโลยีคอนบอสโก บ้านโป่ง พบว่า ปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการเรียนคือ พฤติกรรมและนิสัยการเรียนของผู้เรียน พฤติกรรมการสอนของครู การได้รับการส่งเสริมการเรียนจากครอบครัว และสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ล้วนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

นิเลาะ แวอุซัง (2556) ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ เจตคติต่อวิชาชีพเจตคติต่อวิชาที่สอน คุณลักษณะของความเป็นครูความสามารถทางวิชาการ แรงจูงใจในการปฏิบัติงานและความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน พบว่า อยู่ในระดับมากและผลการวิเคราะห์ระดับประสิทธิภาพการสอนของครูในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ การกำหนดจุดมุ่งหมายและจุดประสงค์ของรายวิชา การกำหนดเนื้อหาวิชา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อและการวัดและการประเมินผล พบว่า อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ปัจจัยด้านคุณลักษณะของความเป็นครูความสามารถ

ทางวิชาการ แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน และความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการสอนของครูโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และสามารถร่วมกันพยากรณ์ ได้ร้อยละ 70.9 โดยมีปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุด

อเททยา แก้วศรีหา (2558) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 32 พบว่า 1) ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ปัจจัยด้านเจตคติต่อการสอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการจัดบรรยากาศในห้องเรียน และด้านบุคลิกภาพของครูตามลำดับ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านภาระงานของครู 2) ระดับประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ประสิทธิภาพการสอนของครูด้านความรู้ความสามารถทางวิชาการ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการกำหนดจุดประสงค์รายวิชาตามลำดับ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านการกำหนดเนื้อหา 3) ปัจจัยทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือด้านการจัดบรรยากาศในห้องเรียน ด้านแรงจูงใจและกำลังใจในการปฏิบัติงาน และด้านบุคลิกภาพของครู ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ด้านภาระงานของครู ส่วนด้านเจตคติการสอน ไม่แตกต่างกัน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Evans (1985) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบการสอน 2 แบบที่ใช้ในห้องเรียนในระดับเกรด 1 จำนวน 20 ห้อง นักเรียนกลุ่มแรกใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ นักเรียนกลุ่มที่ 2 ใช้วิธีการสอนอ่านแบบดั้งเดิม นักเรียนสองกลุ่มนี้ใช้เวลาเท่ากันในการเรียนรู้การอ่าน หลังจากการเรียนและการทำกิจกรรมต่างๆ แล้ว นักวิจัยทำการทดลองเพื่อวัดความรู้และความสามารถ

ด้านภาษาของนักเรียน ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่านักเรียนกลุ่มแรกมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่สอง

Adam (1990) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ พบว่านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับตัวอักษร รูปแบบการสะกดคำ และเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งทักษะทั้ง 3 นี้ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในกระบวนการอ่านและการเรียนรู้ภาษา นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบอีกว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการออกเสียงดีขึ้น และในปี 1998 Adam ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์สามารถช่วยพัฒนาการอ่านของผู้อ่านในระดับเริ่มต้น จะเห็นได้จากความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยวิธีนี้

Hill (1999) ได้ทำการศึกษาความรู้เกี่ยวกับโฟนิกส์ ความตระหนักในหน่วยเสียงและความสามารถในการสะกดคำของนักเรียน ระดับประถมศึกษาจำนวน 50 คน จากเมืองในชนบท ทางตะวันออกเฉียงใต้ของอเมริกา โดยกลุ่มเป้าหมายได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ผลการศึกษารายงานว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับโฟนิกส์ตลอดจนมีความตระหนักในการออกเสียง และสามารถสะกดคำ ระบุสระ และพยัญชนะได้

Politzer (1985) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาและความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับมหาวิทยาลัย พบว่า สาขาวิชาเอกของนักศึกษามหาวิทยาลัยมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้วิธีการเรียนภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาศาखाวิชาเอกมนุษยศาสตร์สังคมวิทยาและสาขาการศึกษาสามารถใช้กลวิธีการเรียนได้ดีกว่านักศึกษาศาखाวิชาคอมพิวเตอร์ สาขาวิชาเอกวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

Gillette (1987) ได้ศึกษาวิธีการเรียนรู้และแรงจูงใจในการเรียนของผู้การที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่า ผู้เรียนเรียนภาษาโดยเน้นภาษามากกว่ากฎเกณฑ์ มีความกล้าที่จะลองใช้ภาษา สนใจพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ตื่นตัวต่อการเรียนรู้อยู่เสมอ สามารถควบคุมกระบวนการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างเต็มที่ ใช้กลวิธีการเรียนภาษาที่เป็นของตนเอง ไม่เคยเลียนแบบกลวิธีการเรียนของผู้อื่น ส่วนเรื่องแรงจูงใจผู้เรียนมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมากกว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการและมีรูปแบบของการเรียนแบบมองภาพรวมเป็นการเรียนแบบทักษะสัมพันธ์มากกว่าการมองรายละเอียดปลีกย่อย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 จำนวน 28 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย คือ

แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ ซึ่งเป็นแบบสอบถามชนิดประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด (ไพศาล หวังพานิช, 2543) โดยมีกระบวนการสร้างขึ้นเอง ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์

แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ ประกอบด้วยทั้งหมด 3 ด้าน คือ ด้านผู้สอน 11 ข้อ ด้านผู้เรียน 9 ข้อ และด้านการส่งเสริมและสนับสนุน 10 ข้อ รวมทั้งหมด 30 ข้อ แบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) โดยแบ่งระดับการปฏิบัติและคุณภาพเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. สร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถามตามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท คือ ระดับความพึงพอใจมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 30 ข้อ
3. ส่งแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจ
4. นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม การตรวจสอบแบบสอบถาม มีผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านวัดผลทั้งหมด 3 คน จากนั้นผู้วิจัยนำผลการตรวจสอบค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ ได้ดังนี้ ค่า IOC ของแบบสอบถามของวิจัยในครั้งนี้ มีค่า 0.85 ผู้วิจัยเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไป
5. นำแบบสอบถามมาแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
6. จัดพิมพ์แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ เพื่อนำไปใช้กับประชากรในการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. แจกแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์แก่กลุ่มประชากร
2. เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจากกลุ่มประชากร
3. นำแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (SPSS)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ดังนี้ การวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยหาความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)
2. แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โดยหาค่า ค่าระดับคะแนนต่ำสุด (Minimal) ค่าระดับคะแนนสูงสุด (Maximal) ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

การลงรหัสเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล และตรวจให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

นำค่าเฉลี่ยของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ที่ได้จากการวิเคราะห์ไปทำการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ เพื่อใช้ในการแปลความหมาย ทั้งรายข้อและรวมทุกด้าน โดยใช้เกณฑ์ในการให้คะแนนค่าเฉลี่ยในแต่ละระดับ โดยใช้สูตรการคำนวณหาอัตราภาพชั้น (Interval Scale) ได้ค่าดังนี้ (วิลาวัลย์ กองสติ, 2552, หน้า 45)

$$\frac{(\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด})}{\text{จำนวนระดับ}} = \frac{(5 - 1)}{5} = 0.8$$

และได้ทำการแบ่งอันตรายภาคชั้น ในแต่ละระดับชั้นที่เท่ากันโดยแต่ละช่วง มีความกว้างเท่ากับ 0.8 ซึ่งค่าระดับความสำคัญมากน้อยต่อระดับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เฉลี่ยที่คำนวณ ได้มีความหมายต่อไปนี้

ช่วงที่ 1 1.00 - 1.80 หมายถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับน้อยที่สุด

ช่วงที่ 2 1.81 - 2.60 หมายถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับน้อย

ช่วงที่ 3 2.61 - 3.40 หมายถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับปานกลาง

ช่วงที่ 4 3.41 - 4.20 หมายถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับมาก

ช่วงที่ 5 4.21 - 5.00 หมายถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับมากที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม 28 คน ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง 19 คน คิดเป็น ร้อยละ 67.90 อายุผู้ตอบแบบสอบถาม 50 ปี ขึ้นไป มี 9 คน คิดเป็น ร้อยละ 32.10 วุฒิการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี 27 คน คิดเป็นร้อยละ 96.40 ตำแหน่งของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นครูชำนาญการ คิดเป็นร้อยละ 28.60 และชำนาญการพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 28.60 ประสบการณ์การทำงานส่วนใหญ่ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 39.30 ระดับชั้นที่สอนของผู้ตอบแบบสอบถามสอนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.10

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพลีนิคส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 มีดังต่อไปนี้

ตาราง 9 ด้านผู้สอน

ปัจจัย	ค่า	
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
1. ผู้สอนมีความสามารถในการสอนโพลีนิคส์	4.50	.50
2. ผู้สอนจัดการเรียนการสอนจากเสียงที่ง่ายไปหายาก	4.67	.47
3. ผู้สอนมีการเน้นย้ำ ซ้ำทวน เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้	4.53	.50
4. ผู้สอนคำนึงถึงการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของตัวผู้เรียน	4.57	.57
5. ผู้สอนมีการประเมินการออกเสียงของผู้เรียนเป็นรายบุคคล	4.57	.50
6. ผู้สอนมีการติดตามผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ	4.17	.77
7. ผู้สอนใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียน	4.53	.50
8. ผู้สอนมีการใช้สื่อที่ดึงดูดความสนใจกับผู้เรียน	4.32	.66
9. ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงศักยภาพในการเรียนโพลีนิคส์	4.39	.68

ตาราง 9 (ต่อ)

10. ผู้สอนมีการวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับ มาตรฐาน สาระการเรียนรู้ตัวชี้วัดและสาระแกนกลางตามที่ หลักสูตรสถานศึกษากำหนด	4.42	.69
11. ผู้สอนมีการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้เอื้อต่อการจัดการเรียน การสอน	4.53	.50
เฉลี่ย	4.47	.57

จากตาราง 9 ปัจจัยด้านผู้สอน พบว่า ปัจจัยด้านผู้สอนมีอิทธิพลต่อการจัดการเรียน การสอนโฟนิกส์ อยู่ในระดับ มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.47 ($S.D. = .57$) ในส่วนการพิจารณา ปัจจัยในแต่ละข้อ พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสอนของครูมากที่สุดคือ ผู้สอนจัดการเรียน การสอนจากเสียงที่ง่ายไปหายาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.67 ($S.D. = .47$) รองลงมา คือ และผู้สอน คำนี้ถึงการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของตัวผู้เรียนและผู้สอนมีการประเมินการออกเสียงของผู้เรียน เป็นรายบุคคล โดยมีค่าเฉลี่ย 4.57 ($S.D. = .50, .57$) ตามลำดับ และปัจจัยที่อิทธิพลต่อการ สอนน้อยที่สุดคือ ผู้สอนมีการติดตามผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.17 ($S.D. = .77$)

ตาราง 10 ด้านผู้เรียน

ปัจจัย	ค่า	
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	เบี่ยงเบน มาตรฐาน ($S.D.$)
1. ผู้เรียนมีความกระหายใฝ่รู้ในการเรียน	3.71	.65
2. ผู้เรียนมีตระหนักถึงการออกเสียงให้ถูกต้องและนำไปใช้ในการเรียน	4.28	.65
3. ผู้เรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษรในภาษาไทย และภาษาอังกฤษได้	3.89	.73
4. ผู้เรียนชอบเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่าง ๆ ด้วยตนเอง	3.67	.81
5. ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม	4.10	.78
6. ผู้เรียนรู้จักตัวอักษรในภาษาอังกฤษก่อนเรียน	4.14	.65
7. ผู้เรียนต้องการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา/คิดริเริ่มสร้างสรรค์	4.17	.77
8. ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยเลียนแบบเจ้าของภาษา	3.92	.71

ตาราง 10 (ต่อ)

9. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อเรียนภาษาอังกฤษ	4.42	.57
เฉลี่ย	4.03	.70

จากตาราง 10 ปัจจัยด้านผู้เรียน พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอน อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.03 ($S.D. = .70$) เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านผู้เรียนเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.42 ($S.D. = .57$) รองลงมา คือ ผู้เรียนมีตระหนักถึงการออกเสียงให้ถูกต้องและนำไปใช้ในการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย 4.28 ($S.D. = .65$) และปัจจัยด้านผู้เรียนที่มีอิทธิพลน้อยที่สุด คือ ผู้เรียนมีความกระหายใฝ่รู้ในการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.71 ($S.D. = .65$)

ตาราง 11 ด้านการส่งเสริมและสนับสนุน

ปัจจัย	ค่า	
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	เบี่ยงเบน มาตรฐาน ($S.D.$)
1. ผู้บริหารจัดให้ครูที่ชำนาญในการสอนโพนิกส์จัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน	3.71	.80
2. ผู้บริหารสนับสนุนการจัดโครงการที่ช่วยพัฒนาการเรียนการสอนโพนิกส์	4.00	.76
3. ผู้บริหารตระหนักถึงการเรียนโพนิกส์สำคัญต่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียน	3.35	.62
4. ผู้บริหารมีการจัดการด้านงบประมาณ เพื่อให้ผู้สอนจัดทำสื่อ	3.71	.65
5. โรงเรียนมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้	3.60	.73
6. โรงเรียนให้การสนับสนุนด้านเอกสารวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนแก่ครู	3.96	.88
7. โรงเรียนมีสื่อที่สามารถให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตัวเองได้	3.92	.85
8. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1 มีการจัดอบรมโพนิกส์ให้กับครูผู้สอน	4.07	.76

ตาราง 11 (ต่อ)

9. เขตพื้นที่ฯ สนับสนุนสื่อ อุปกรณ์ เพื่อสนับสนุนการสอน	3.25	.79
10. เขตพื้นที่ฯ จัดแข่งขันทักษะ วิชาภาษาอังกฤษ เช่น การพูดสุนทรพจน์ (Speech Contest), Dictation เป็นต้น	3.82	.81
เฉลี่ย	3.73	.76

จากตาราง 11 ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุน พบว่า ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนมีอิทธิพลต่อ การจัดการเรียนการสอน อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.73 ($S.D. = .76$) เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านการสนับสนุนเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านการสนับสนุนที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 มีการจัดอบรมพินิกส์ให้กับครูผู้สอน โดยมีค่าเฉลี่ย 4.07 ($S.D. = .76$) รองลงมา คือ ผู้บริหารสนับสนุนการจัดโครงการที่ช่วยพัฒนาการเรียนการสอนพินิกส์ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.00 ($S.D. = .76$) และปัจจัยด้านการสนับสนุนที่มีอิทธิพลน้อยที่สุด คือ เขตพื้นที่ฯ สนับสนุนสื่อ อุปกรณ์ เพื่อสนับสนุนการสอน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.25 ($S.D. = .79$)

บทที่ 5

บทสรุป

จากการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพลีนิคส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพลีนิคส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 ใน 3 ด้าน คือ ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียน และด้านการส่งเสริมและสนับสนุน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนการสอนโพลีนิคส์ระดับประถมศึกษา (ป.1 – 6) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 จำนวน 4 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอภูกามยาว อำเภอดอกคำใต้และอำเภอแม่ใจ จำนวน 28 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง เป็นแบบสอบถาม 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพลีนิคส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ แบ่งเป็นปัจจัย 3 ด้าน คือ ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียน และด้านการส่งเสริมและสนับสนุน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แจกแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพลีนิคส์กลุ่มประชากร

2. เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองหลังจากการประเมินของกลุ่มประชากร

3. นำแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโพลีนิคส์มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (SPSS)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรม SPSS ซึ่งใช้วิธีทางสถิติดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

4.2 การตอบแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอน โฟนิกส์ ใช้วิธีหาค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถาม 28 คน ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง 19 คน คิดเป็นร้อยละ 67.90 อายุ ผู้ตอบแบบสอบถาม 50 ปี ขึ้นไป มี 9 คน คิดเป็นร้อยละ 32.10 วุฒិการศึกษของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี 27 คน คิดเป็นร้อยละ 96.40 ตำแหน่งของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นครุชำนาญการ คิดเป็นร้อยละ 28.60 และชำนาญการพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 28.60 ประสบการณ์การทำงานส่วนใหญ่ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 39.30 ระดับชั้นที่สอนของผู้ตอบแบบสอบถามสอนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.10

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

จากผลของการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ในภาพรวมนั้น อยู่ในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.07

เมื่อจำแนกระดับการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านผู้สอนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ อยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ย 4.47 ($S.D. = .57$) ปัจจัยด้านผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ อยู่ในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.03 ($S.D. = .70$) และปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุน อยู่ในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.73 ($S.D. = .76$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในแต่ละด้าน พบว่า ด้านผู้สอนคือ การที่ผู้สอนจัดการเรียนการสอนจากเสียงที่ง่ายไปหายาก เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนมากที่สุด มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.67 ($S.D. = .47$) และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสอนน้อยที่สุด คือ ผู้สอนมีการติดตามผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.17 ($S.D. = .77$) ด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านผู้เรียนที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.42 ($S.D. = .57$) และปัจจัยด้านผู้เรียนที่มีอิทธิพลน้อยที่สุด คือ ผู้เรียนมีความกระหายใฝ่รู้ในการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.71 ($S.D. = .65$) ส่วนด้านการส่งเสริมและสนับสนุนที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 มีการจัดอบรมโฟนิกส์ให้กับครูผู้สอน โดยมีค่าเฉลี่ย

4.07 ($S.D. = .76$) และปัจจัยด้านการสนับสนุนที่มีอิทธิพลน้อยที่สุด คือ เขตพื้นที่ฯ สนับสนุนสื่ออุปกรณ์ เพื่อสนับสนุนการสอน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.25 ($S.D. = .79$)

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้พบว่า ปัจจัยด้านผู้สอน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งประกอบด้วย 1.ผู้สอนจัดการเรียนการสอนจากเสียงที่ง่ายไปหายาก 2.ผู้สอนคำนึงถึงการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของตัวผู้เรียน และมีการประเมินการออกเสียงของผู้เรียนเป็นรายบุคคล 3.ผู้สอนมีการเน้นย้ำ ซ้ำทวน เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้ ใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียน และมีการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มิลแมน (Millman 1981, หน้า 174 อ้างอิงใน ชีรภรณ์ กิจจาร์ักษ์, 2553, หน้า 36) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนของครูนับเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอน ตามแนวคิดของ บลูม (Bloom, 1976 อ้างอิงใน ชีรภรณ์ กิจจาร์ักษ์, 2553, หน้า 41) กล่าวถึงคุณภาพการสอนของครูว่า ครูควรมีการลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก และใช้กิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียน ตามที่ Nation Institute for Literacy Children to read (อ้างอิงใน น้าทิพย์ ขจรบุญ, 2553, หน้า 4) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า การสอนผู้เรียนภาษาที่สอง ผู้สอนต้องคำนึงถึงวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน จอห์นสันและมอร์โรว์ (Johnson and Morrow, 1981, หน้า 60 – 61 อ้างอิงใน ชีรภรณ์ พลายเล็ก, 2554) ได้กล่าวไว้ว่า ครูควรมีพฤติกรรมการสอนที่มีประสิทธิภาพ ครูต้องวางแผนและเตรียมการสอน การอธิบาย สาธิตและการใช้สื่อการสอน การตั้งคำถาม การมอบหมายงาน การจัดการห้องเรียน การจูงใจและการเสริมแรง การให้ข้อมูลป้อนกลับทั้งทางบวกและทางลบ การแก้ไขให้ถูกต้อง และการประเมินผลของผู้เรียน

ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยรองลงมา คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย 1. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อเรียนภาษาอังกฤษ 2. ผู้เรียนมีตระหนักถึงการออกเสียงให้ถูกต้องและนำไปใช้ในการเรียน 3. ผู้เรียนต้องการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา/คิดริเริ่มสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของ โคโบวิทส์ (Jakobovits, 1971 อ้างอิงใน ณิชชาธิ์ ทรัพย์เย็น, 2556, หน้า 4) ได้กล่าวว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนว่า เจตคติที่ดีต่อครูผู้สอนมีผลต่อความสนใจในภาษาที่เรียน และผู้เรียนต้องมีพฤติกรรมที่ดีในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ซึ่งสอดคล้องกับ ชีรภรณ์ กิจจาร์ักษ์ (2553) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนต้องมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ มีลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์และส่งเสริมให้มีการพัฒนาความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีการวางแผนการเรียนรู้ การกำหนดวิธีการเรียนรู้ การควบคุมตนเอง ในการพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ และต้องมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ในด้านปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุน พบว่า 1. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 มีการจัดอบรมโฟนิกส์ให้กับครูผู้สอน 2. ผู้บริหารสนับสนุนการจัดโครงการที่ช่วยพัฒนาการเรียนการสอนโฟนิกส์ 3. โรงเรียนให้การสนับสนุนด้านเอกสารวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนแก่ครู จิรากุล พิพัฒน์ตันติศักดิ์ (2548, หน้า 57 อ้างใน ณิชชาวิทย์ ทรัพย์เย็น, 2556, หน้า 6) กล่าวว่า ทางโรงเรียนมีการสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ทางภาษา สอดคล้องกับสมบัติธำรงธัญวงศ์ (2557, online) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้บริหารสถาบันการศึกษาต้องรับผิดชอบการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ ทั้งเรื่องการจัดให้มีผู้สอนที่มีคุณภาพ การจัดหาทรัพยากรให้เพียงพอต่อการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริหารต้องมีภาวะผู้นำในการขับเคลื่อนสถาบันการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายของการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้สอนควรติดตามผู้เรียนเมื่อเรียนในระดับที่สูงขึ้น เพื่อให้ประสิทธิภาพในการเรียนรู้คงทนและสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. เขตพื้นที่ฯ ควรสนับสนุนสื่อ อุปกรณ์ เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้กับครู

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ในระดับมัธยมศึกษา

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการสร้างนวัตกรรมหรือวิธีในการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช
2551**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมการเกษตรแห่งประเทศไทย
- เกวรินทร์ สุขเกตู. (2550). **การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูด
ภาษาอังกฤษและความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.,
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, จังหวัดเชียงใหม่.
- จิรากุล พิพัฒน์ตันติศักดิ์. (2548). **การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดบุรีรัมย์**. วิทยานิพนธ์
ศษ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพมหานคร.
- จิราภา เพียรเจริญ. (2556). **บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ของครู ตาม
หลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐานใน โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดปทุมธานี**.
วิทยานิพนธ์, ศ.ม., มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, กรุงเทพมหานคร.
- ณัชชารีย์ ทรัพย์เย็น. (2556). **การศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสารของนักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ 1 สาขาไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัย
เทคโนโลยีดอนบอสโก บ้านโป่ง**. วิจัยในชั้นเรียน, ร.บ., วิทยาลัยเทคโนโลยีดอน
บอสโก บ้านโป่ง, จังหวัดราชบุรี
- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2555). **ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร**.
วารสารวิจัยและพัฒนา, ปีที่ 3 หน้า 52
- ธีราภรณ์ กิจจาร์ักษ์. (2553). **ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปีที่ 2
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขต
กรุงเทพมหานคร**. สถาบันวิจัยและพัฒนา, มหาวิทยาลัยสวนสุนันทา,
กรุงเทพมหานคร.
- นาฏ วรยศศรี. (2544). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้**. วิทยานิพนธ์,
กศ.ม., (การสอนภาษาอังกฤษ), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร,
กรุงเทพมหานคร.

- น้ำทิพย์ ขจรบุญ. (2553). **การใช้วิธีสอนโพนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, จังหวัดเชียงใหม่.
- นิเลาะ แวอุซัง. (2556). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (อิสลามศึกษา), มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, จังหวัดสงขลา.
- ปรียา โนแก้ว และ ประนุท สุขศรี. (2548). **รายงานการวิจัย เรื่องข้อมูลพื้นฐานการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภาคเหนือ.** กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ไพฑูรย์ ลินลารัตน์. (2544). **การพัฒนาการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา.** ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: กรุงเทพมหานคร
- ไพศาล หวังพานิช. (2543). **การวัดและประเมินผลระดับอุดมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2).** กรุงเทพฯ: ส่วนวิจัยและพัฒนา สำนักงานมาตรฐานอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย
- มุกดา ไควหกุล. (2557) **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา FIN 201 การเงินธุรกิจ.** Volume 8 Number 1 January – June 2014 วารสารพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต หน้า 51 – 68
- ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ. (2548). **ปัจจัยที่มีผลต่อการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง.** วิจัยในชั้นเรียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสูกวี, จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2528). **กิจกรรมก่อนเด็กวัยเรียน.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ราชันย์ บุญธิมา. (2542). **ปัจจัยที่เอื้อต่อผลสำเร็จของการนำหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดเชียงราย.** วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3).** กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- วิลาวัลย์ กองสติ. (2552). **ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารหัส 52 คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยราชพฤกษ์ ปีการศึกษา 2552** สาขาวิชาการตลาด

- คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยราชพฤกษ์, จังหวัดนนทบุรี. สืบค้นเมื่อ วันที่ 30 ธันวาคม 2558, จาก
http://www.rpu.ac.th/Library_web/doc/RC_RR/2552_Market_wirawan.pdf
- วีรดา ตริ่มังมิตร. (3 ธันวาคม พ.ศ. 2557). **การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย** สืบค้นเมื่อ วันที่ 8 มกราคม 2557, จาก <http://coolperammy.blogspot.com/2014/10/3.html>
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. (2519). **พัฒนาการทางภาษา** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บรรณกิจเทรตติง.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. (2528). **ภาษากับการสอน**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2546). **การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: บริษัทบุญศิริการพิมพ์จำกัด.
- สมบัติ อารังชัยวงศ์. (17 มิถุนายน 2557). **ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพการศึกษา** สืบค้นเมื่อ วันที่ 4 มิถุนายน 2559, จาก
<https://www.facebook.com/Prof.SombatThamrongthanyawong/posts/779095742131419>
- สาริณี สุวรรณพันธ์. (2553). **การใช้กิจกรรมเพลงส่งเสริมการออกเสียง ความรู้ทางด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, จังหวัดเชียงใหม่.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุชาดา อินมี. (2556). **การพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ไปสเตอร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3** วารสารวิชาการ Veridian E-Journal ปีที่ 6 (ฉบับที่ 3), หน้า 141 – 152
- สุนิรัตน์ เขียมประไพ. (2555). **ปัจจัยเชิงพหุระดับที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนประถมศึกษา ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. วิทยานิพนธ์ ค.ด., มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์, จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.
- สุภาวดี ศรีวรรณนะ. (2542). **การพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม**. นครสวรรค์: เจ. กรุปแอดเวอร์ไทซิ่ง/อินทนนทการพิมพ์

- แสงวิไล จารุวาที. (2554). **การพัฒนาและประเมินการใช้โปรแกรมการให้ความรู้ผู้ปกครองไทย ในการส่งเสริมทักษะทางการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยด้วยการสอนภาษาแบบโฟนิกส์โรงเรียนนานาชาติเซนต์แอนดรูส์ สามีคคี.** ดุษฎีนิพนธ์ ศษ.ด., มหาวิทยาลัยรังสิต, ปทุมธานี.
- หรรษา นิลวิเชียร. (2535). **ปฐมวัยศึกษา.** กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อดิศักดิ์ ศรีวรกุล. (2556). **การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B – SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/7 ปีการศึกษา 2556** วิจัยชั้นเรียน, โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม, กรุงเทพมหานคร.
- อเทตยา แก้วศรีหา. (2558). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 การศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, จังหวัดบุรีรัมย์.**
- อรอุษา แซ่เตียว. (2557). **การใช้โฟนิกส์ในการส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 3** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี, จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). **การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.** (ครั้งที่พิมพ์ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา
- อัจฉรีย์ คงอมรสายชล. (2552). **การใช้กิจกรรมเพลงที่มีเนื้อเรื่องเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์และทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นต้น สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, จังหวัดเชียงใหม่.
- อินทิรา ศรีประสิทธิ์. (24 มิถุนายน 2552) **ทฤษฎีใหม่ในการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับคนไทยที่รวม การวางพื้นฐานด้วย Phonemic awareness & Phonics ตามด้วยการสอน อ่านเป็น คำ (whole language) เพื่อแก้ปัญหาอาการภาษาอังกฤษบกพร่อง (dyslexia) ของคนไทย** สืบค้นเมื่อ วันที่ 13 กรกฎาคม 2559, จาก <http://oknation.nationtv.tv/blog/englishclinic/2009/06/24/entry-3>
- Adams, M. (1990). **Beginning to read: Thinking and learning about print.** Cambridge, MA: MIT Press

- Bloom, Benjamin S. (1976). **Human Characteristics and School Learning**. New York: McGraw–Hill. California: Goodyear.
- Chard, D. J., & Osborn, J. (1999). **Phonics and Word Recognition Instruction in Early Reading Programs: Guidelines for Accessibility**. *Learning Disabilities Research & Practice*, 14(2), 107–117.
- Cole, P.G. and L.K. Chan. (1987). **Teaching: Principles and Practice**. Sydney: Prentice–Hall of Australia.
- Duke, Danial L. (1990). **Teaching : An Introduction**. New York: McGraw–Hill.
- Evans, J. (1985). **The Experience of Student Teaching**. Macmillan, NewYork
- Faber, Barry A. (1983). **Stress and Burnout in The Human Service Professions**. New York : Pergamon Press Inc.
- Fitzgerald, J.A. & Fitzgerald, D.G. (1967), **Foundamental of reading Instruction**. America: The Bruce Publishing Company.
- Gillette, Babara. (1987). **Two Successful Language Learners: An Introspective Approach**. *Introspection in Second Language Research*. Edited by Clas Fxrch Gabriele Kasper. Clevedon : Multiplelingual Matters Ltd.
- Glazer, S.M. (1998). **To phonic or not**. Q Proquest: Chiang Mai University Library.
- Hill, S. (1999). **A study of the knowledge of phonics, phonemic awareness and developmental spelling ability in primary reader**. [Online]. Retrieved June 10th, 2015, from <https://eric.ed.gov/?id=ED435983>
- House, James S. (1981). **“Work Stress and Social Support**. Reading, Massachusetts: Addison– Wesley. Publishing Company.
- Hughes, John M. (1972). **Phonics and The Teaching of Reading**. London: Evans Brothers.
- Jakobovits, Loem A. (1971). **112 Foreign Language Learning: A Psycholinguistic Analysis of the Issues**. Rowley Mass: Newbury House.
- Jannuzi, C. (1997). **Key concepts in literacy: Phonic vs. whole languages**. *Literacy across cultures*, Jun, 1/1 [Online]. Retrieved July 1st, 2015 from <http://www2.aasa.ac.jp/~dcdycus/LAC97/phonics.htm>

- Johnson, Keith and Morrow, Keith. (1981). **Communication in the Classroom**. London: Longman
- Klein, Wolfgang. (1990). **Second Language Acquisition**. London: Cambridge University Press.
- Krashen, S.D. (2000). **Has whole language failed?** [Online]. Retrieved June 23rd, 2015, from http://cmmr.usc.edu/text/Krashen_WholeLang.html
- Lenneberg, E.H. (1967). **Biological foundation of language**. New York: Wiley
- Littlewood, William. (1981). **Communicative Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- McClelland, D.C. (1987). **Characteristics of successful entrepreneurs**. *Journal of Creative Behavior*, 3.
- Millman, Jason. (1981). **Handbook of Teaching Evaluation**. London: Sage Publications.
- Morrison, I.E. (1968). **Teaching reading in the elementary school**. The Ronald Press Company. New York.
- Mowday, R. T. (1982). **Employee organization linkage: The psychology of commitment absenteeism and turnover**. New York: Academic Press.
- Oknation. (2551). **ความหมายของวิธีเฟินิกส์** [online]. Retrieved November 18th, 2015, from, <http://oknation.nationtv.tv/blog/kruwee/2008/03/17/entry-2>
- Pinrich P.R. (1995). **Current issues in research on self-regulated learning: A discussion with commentaries**. *Education Psychologist* 30: 171–172.
- Politzer, R.L. (1985). **An exploratory study of self-reported language learning behaviors and their relation to gain in linguistics and communicative competence**. *TESOL Quarterly* 19,2 (May 1985).
- Steere, E.F., & Porter, L. W. (1979). **Organizational effectiveness: A behavioral view**.
- Vacca, J.A & others, (1995). **Reading and learning to read**. New York: Harper Collins College Publishers.
- Weaver, C. (1994). **Reading Process and Practice**. Port mouth. N.H.: socio psycholinguistic to whole language.

Wikipedia. (2556). ภาษาศาสตร์. สืบค้นเมื่อ วันที่ 25 มิถุนายน 2559 จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/ภาษาศาสตร์>

Wilson, R.M. (2000). **Teaching reading – a history**. [Online]. Retrieved November 30th, 2015, from <http://www.educationoasis.com/visitor-resources/articles/teaching-reading/>

Zimmerman, B.J., and M. Martinez – Pons. (1988). **Construct validation of a strategy model of student self-regulated learning**. *Journal of Educational Psychology* 50, 3: 284–298.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ของ
ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา
เขต 1

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. อายุ () 20 – 30ปี () 31 – 40 ปี () 41 – 50 ปี () 51 ปีขึ้นไป
3. ประสบการณ์การทำงาน () น้อยกว่า 5 ปี () 6-10 ปี
() 11 – 20 ปี () 20 ขึ้นไป
4. วุฒิการศึกษาสูงสุด () ปริญญาตรี () ปริญญาโท () ปริญญาเอก
สาขาวิชาเอก
สาขาวิชาโท
5. ตำแหน่ง () ครูอัตราจ้าง () พนักงานราชการ () ครูผู้ช่วย
() ครู () ครูชำนาญการ () ครูชำนาญการพิเศษ
() ครูเชี่ยวชาญ () ครูเชี่ยวชาญพิเศษ
6. ระดับชั้นที่สอน () ประถมศึกษาปีที่ 1 () ประถมศึกษาปีที่ 2
() ประถมศึกษาปีที่ 3 () ประถมศึกษาปีที่ 4
() ประถมศึกษาปีที่ 5 () ประถมศึกษาปีที่ 6
() ประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 () ประถมศึกษาปีที่ 4 – 6
() ประถมศึกษาปีที่ 1 – 6

ตอนที่ 2

1. แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ด้าน คือ ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียน และ ด้านการส่งเสริมและสนับสนุน
2. ให้ท่านทำเครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 = เห็นด้วย 3 = เห็นด้วยปานกลาง
2 = เห็นด้วยน้อย 1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด

ส่วนที่ 1 ปัจจัยด้านผู้สอน

ปัจจัย	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ผู้สอนมีความสามารถในการสอนโพนิกส์					
2. ผู้สอนจัดการเรียนการสอนจากเสียงที่ง่ายไปหายาก					
3. ผู้สอนมีการเน้นย้ำ ซ้ำทวน เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้					
4. ผู้สอนคำนึงถึงการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของตัวผู้เรียน					
5. ผู้สอนมีการประเมินการออกเสียงของผู้เรียนเป็นรายบุคคล					
6. ผู้สอนมีการติดตามผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ					
7. ผู้สอนใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียน					
8. ผู้สอนมีการใช้สื่อที่ดึงดูดความสนใจกับผู้เรียน					
9. ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงศักยภาพในการเรียนโพนิกส์					
10. ผู้สอนมีการวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับมาตรฐาน สาระการเรียนรู้ตัวชี้วัดและสาระแกนกลางตามที่หลักสูตรสถานศึกษากำหนด					
11. ผู้สอนมีการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน					

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านผู้เรียน

ปัจจัย	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ผู้เรียนมีความกระหายใฝ่รู้ในการเรียน					
2. ผู้เรียนมีตระหนักถึงการออกเสียงให้ถูกต้องและนำไปใช้ในการเรียน					
3. ผู้เรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษรในภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้					
4. ผู้เรียนชอบเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆด้วยตนเอง					
5. ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม					
6. ผู้เรียนรู้จักตัวอักษรในภาษาอังกฤษก่อนเรียน					
7. ผู้เรียนต้องการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา/คิดริเริ่มสร้างสรรค์					
8. ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยเลียนแบบเจ้าของภาษา					
9. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อเรียนภาษาอังกฤษ					

ส่วนที่ 3 ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุน

ปัจจัย	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ผู้บริหารจัดให้ครูที่ชำนาญในการสอนโฟนิกส์จัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน					
2. ผู้บริหารสนับสนุนการจัดโครงการที่ช่วยพัฒนาการเรียนการสอนโฟนิกส์					
3. ผู้บริหารตระหนักถึงการเรียนโฟนิกส์สำคัญต่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียน					
4. ผู้บริหารมีการจัดการด้านงบประมาณ เพื่อให้ผู้สอนจัดทำสื่อ					
5. โรงเรียนมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้					
6. โรงเรียนให้การสนับสนุนด้านเอกสารวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนแก่ครู					
7. โรงเรียนมีสื่อที่สามารถให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตัวเองได้					
8. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1 มีการจัดอบรมโฟนิกส์ให้กับครูผู้สอน					
9. เขตพื้นที่ฯ สนับสนุนสื่อ อุปกรณ์ เพื่อสนับสนุนการสอน					
10. เขตพื้นที่ฯ จัดแข่งขันทักษะ วิชาภาษาอังกฤษ เช่น การพูดสุนทรพจน์ (Speech Contest), Dictation เป็นต้น					

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

ชื่อ นามสกุล เฉลิมขวัญ บุญเจริญ
วัน เดือน ปี เกิด 10 พฤษภาคม 2528
ที่อยู่ปัจจุบัน 432/109 หมู่ 2 ตำบลท่าวังทอง อำเภอเมืองพะเยา
จังหวัดพะเยา รหัสไปรษณีย์ 56000
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน ครู โรงเรียนบ้านป่าแฝกใต้
ประสบการณ์การทำงาน
พ.ศ. 2552 – 2560 ครู โรงเรียนบ้านป่าแฝกใต้
ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2552 ค.บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จ
เจ้าพระยา

ผลงานการตีพิมพ์

ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เฉลิมขวัญ บุญเจริญ. (2559). การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียน
การสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาพะเยา เขต 1. ใน **บทคัดย่อ: การประชุมทางวิชาการ
บัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 2** (หน้า 474 – 482). พะเยา: มหาวิทยาลัยพะเยา.

ผลงานตีพิมพ์อื่น ๆ “-”